

S-eXchange

สังฆสภาฯ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒๔ เมษายน - มิถุนายน ๒๕๕๑

ป: ฉ: ด:

ตบ ต่อย ดลึง...

ความรุนแรงที่ 'มองไม่เห็น'

VDO

- ทำไมผู้ชายมักไม่บอกรัก
- ดงรักวิทยา โรงเรียนนำอยู่ ณ ชายแดนไทย
- เอดส์รักษาได้ แต่...
- ไม่อยากให้นักเรียนไปสักหรือเจาะหูเลย
- เขาวชนลูกไม่...ขับเคลื่อนเพื่อเขาวชนลำปาง

ก้าวอย่างๆ สู่ปีที่ ๕

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ที่กรุงเทพฯ ทีมงานก้าวอย่างอย่างเข้าใจจากทุกศูนย์ประสานงานทั่วประเทศ ร่วมประชุมวางแผนการทำงานเพื่อก้าวสู่ปีที่ ๕ และเตรียมถอดบทเรียนการทำงานเพศศึกษา เพื่อสร้างการเรียนรู้ให้กับผู้สนใจในเรื่องนี้ *

วาระไอน์วัย X ต้อง Sex Education

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ รวมพลังเยาวชนจัดกิจกรรม ‘วาระไอน์วัย X ต้อง Sex Education’ ที่กรุงเทพฯ เพื่อให้สังคมเห็นความสำคัญของเพศศึกษา โดยมีจังหวัดที่จัดกิจกรรมดังกล่าวในโอกาสเดียวกัน คือ ลำปาง แพร่ อำนาจเจริญ อุบลราชธานี และนครศรีธรรมราช *

ฮอมแอง แป้งตาง สร้างคน

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคเหนือ ร่วมกับภาคีเพศศึกษาและการพัฒนาเยาวชนภาคเหนือ จัดเวทีวิชาการเพศศึกษารั้งที่ ๑ ‘ฮอมแอง แป้งตาง สร้างคน เพื่อละอ่อนเหนือ’ เมื่อเดือนมกราคม ที่จังหวัดลำปาง โดยมีครูและเยาวชนจากจังหวัดในพื้นที่กว่า ๕๐๐ คน ร่วมงาน *

ศาสตร์และศิลป์เพื่อคุณภาพชีวิต

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคใต้ จัดเวทีวิชาการเพศศึกษา ‘นวัตกรรม การเรียนรู้เพศศึกษา: ศาสตร์และศิลป์เพื่อคุณภาพชีวิตเยาวชนภาคใต้’ เมื่อเดือนมกราคม ที่หาดใหญ่ โดยมีคุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน บรรยายพิเศษในหัวข้อ ‘นโยบายเรื่อง การดำเนินงานเพศศึกษาในสถานศึกษา’ *

S-exchange สัปดาห์สาระ ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ **S-exchange** ได้ที่ **องค์กรสิปว (PATH)** ๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘ อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

จัดทำโดย **องค์กรสิปว (PATH)** ในโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรคและมาลาเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

บรรณาธิการ : รุจน์ โกมลบุตร

กองบรรณาธิการ : ภาวนา เหวียนระวี, วราณัฐ ชินวรโสภาค, หทัยรัตน์ สุตา, กษมา สัตยาหุรักษ์, อุษาสินี ริวทอง, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชุชัย นิงไตรรัตน์, สุภัทรา บัวเพิ่ม, พรพรรณ ทองทองศักดิ์, อริสา สุมาลย์, แสงจันทร์ เมธาตระกูล, รัตนาพร คำทอง, สุทีศา ศรีบุตรวงศ์, กันทิมา เพชรคง, ศันสนีย์ กองอู่, นันทกานต์ เกษร, ผกาภาส อาจพูล, พรณอุมมา สีหะจันทร์ **ศิลปิน :** ธาณินทร์ กุลกาญจน์

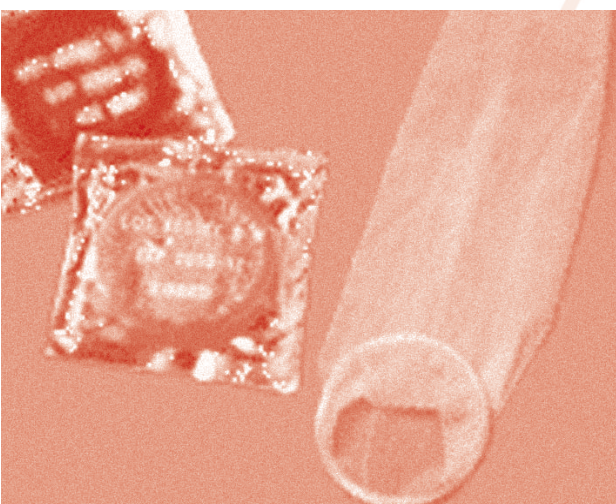
ภาพลวงตา ๑๐ ประการในเรื่อง เอชไอวี/เอดส์

เจมส์ ดี เซลตัน เจ้าหน้าที่โครงการสุขภาพของสหรัฐฯ เขียนบทความแสดงความเห็นไว้ว่า แม้งานด้านเอดส์จะก้าวหน้าไปมาก แต่จำนวนคนติดเชื้อก็ยิ่งมากขึ้น และยังไม่สอดคล้องกับจำนวนผู้ที่สามารถเข้าถึงยาต้านไวรัส (ARV) โดยเฉพาะในแอฟริกา เขาจึงเสนอว่าน่าจะมีข้อผิดพลาดอะไรบางอย่าง ที่มีส่วนทำให้งานเอดส์ยังไม่ประสบผลดีเท่าที่ควร เขาเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า ภาพลวงตา ๑๐ ประการในเรื่องเอชไอวี/เอดส์

๑. เอชไอวีระบาดตั้งไฟลามทุ่ง แท้จริงแล้วการส่งต่อเชื้อจากคนหนึ่ง จนทำให้คนอื่นติดเชื้อได้ มักจะเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์แรกๆ นับจากที่คนแรกได้รับเชื้อ เนื่องจากในช่วงดังกล่าว ร่างกายจะมีปริมาณเอชไอวีมากกว่าในระยะอื่นๆ ในแต่ละปีจึงพบเพียงร้อยละ ๘ เท่านั้นที่มีการส่งต่อเชื้อให้คู่ ในเคนยาส่วนใหญ่จะพบว่าในคูรักรต่างเพศฝ่ายหนึ่งมีเชื้อ แต่อีกฝ่ายหนึ่งกลับไม่ติดเชื้อไปด้วย ทว่าในแอฟริกาส่วนมากมีคู่นอนมากกว่าหนึ่ง จึงทำให้เชื้อระบาดไปอย่างรวดเร็ว

๒. ปัญหาอยู่ที่พนักงานบริการ ที่จริงแล้วพนักงานบริการแทบไม่ได้เกี่ยวกับการระบาดของเอชไอวี เช่นผู้ชายในเลโซโธ น้อยกว่าร้อยละ ๒ ที่ซื้อบริการทางเพศ แต่ร้อยละ ๒๙ มีคู่นอนหลายคน ดังนั้นการให้การศึกษาเรื่องเอชไอวีแก่พนักงานบริการจึงส่งผลจำกัด

๓. ปัญหาอยู่ที่ผู้ชาย พฤติกรรมของผู้ชาย รวมทั้งการกดขี่ทางเพศส่งผลต่อการระบาดของเอชไอวี แต่การระบาดในกลุ่มรักรต่างเพศก็ต้องอาศัยผู้หญิงที่มีคู

หลายคนด้วย มีจำนวนมากที่พบว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายส่งเชื้อให้ผู้ชาย

๔. ปัญหาอยู่ที่เยาวชน ที่จริงแล้วการแพร่ระบาดเกิดขึ้นกับทุกช่วงของวัยเจริญพันธุ์ แม้เยาวชนหญิงในแอฟริกา มักจะติดเชื้อจากชายสูงอายุ แต่การติดเชื้อในผู้หญิงส่วนมากมักจะเกิดขึ้นเมื่ออายุเลย ๒๐ ปีไปแล้ว ส่วนผู้ชายจะเริ่มติดเชื้อเมื่ออายุมากกว่านั้น ดังนั้นการบอกให้ละเว้นการมีเพศสัมพันธ์จึงได้ผลจำกัด

๕. ปัญหาอยู่ที่ความยากจน ที่จริงแล้วในแอฟริกา ความมั่งคั่งและการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานกลับเป็นตัวส่งเสริมให้คนมีคู่นอนมาก ขณะที่ประเทศยากจนมากอย่างซิมบับเว กลับพบว่าการระบาดของเอชไอวีลดลงเรื่อยๆ

๖. คำตอบอยู่ที่ถุงยาง แม้ถุงยางจะป้องกันเอชไอวี แต่ถุงยางก็มีข้อจำกัดในตัวเอง คนจำนวนมากไม่ชอบใช้ถุงยาง โดยเฉพาะกับคู่นอนประจำ

๗. คำตอบอยู่ที่การตรวจหาเชื้อ แม้การทราบสถานะการติดเชื้อจะช่วยให้คนเปลี่ยนพฤติกรรม และลดความเสี่ยง ทว่าหากผลเลือดเป็นลบอาจไม่ได้ทำให้คนเปลี่ยนพฤติกรรม ที่สำคัญคือผู้ติดเชื้อรายใหม่ที่สามารถทำให้ผู้อื่นจำนวนมากติดเชื้อได้ มักยังไม่ได้รับการตรวจเลือด

๘. คำตอบอยู่ที่การรักษา การรักษาและการให้บริการปรึกษาจะมีผลด้านการป้องกัน เพราะจะทำให้ปริมาณไวรัสในร่างกายลดลง และช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แต่การรักษาอาจจะส่งผลลบได้ เช่น เมื่อ

ร่างกายแข็งแรงเพราะได้รับยาต้านฯ ก็อาจจะกลับไปมีเพศสัมพันธ์ และทำให้คนไม่กลัวเอดส์เพราะเชื่อว่าเอดส์รักษาได้

๙. เทคโนโลยีใหม่คือคำตอบ โลกใช้ทรัพยากรมากมายไปเพื่อการวิจัยวัคซีน และสารป้องกันไวรัสในช่องคลอด (ไมโครบิไซด์) แต่ผลสำเร็จก็ยังไม่ดีนัก

๑๐. พฤติกรรมเปลี่ยนไม่ได้ แท้จริงแล้วพฤติกรรมเปลี่ยนได้ การระบอบที่ลดลงของเอชไอวีในเคนยา ซิมบับเว เกิดจากการที่คนลดจำนวนคู่นอนลงเนื่องจากพวกเขากลัวเอดส์

มายาคติ ๑๐ ประการนี้เป็นข้อคิดเห็นส่วนตัวของเชลตัน โดยใช้บริบทของแอฟริกา จะว่าไปแล้วหลายๆประเด็นก็ให้ข้อคิดที่น่าสนใจ แต่บางข้อ เช่น ข้อ ๘ และ ๑๐ อาจจะต้องอาศัยเวทีถกเถียงกันอีกพอสมควร...ว่าไหม *

สายด่วนสุขภาพจิตพบว่าผู้โทรไปปรึกษาเรื่องลูกคือแม่

องค์การยังไมดส์ ซึ่งให้บริการสายด่วนสุขภาพจิตในประเทศอังกฤษเปิดเผยว่า พ่อแม่จะไม่ค่อยเข้าไปดูแลเรื่องสุขภาพจิตของลูก จนกระทั่งต้องรณรงค์โดยให้นักแสดงตลกจอห์น ไรอัน ช่วยเป็นพรีเซ็นเตอร์เพื่อส่งเสริมให้พ่อมีส่วนร่วมในประเด็นนี้ให้มากขึ้น

ยังไมดส์พบว่า ร้อยละ ๘๐ ของผู้ปกครองที่โทรไปปรึกษาเป็นแม่ ยังไมดส์ให้บริการสายด่วนฯ แก่ประชาชนปีละ ๔,๐๐๐ ราย ซึ่งได้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้คนหลากหลายอาชีพ และพบว่าร้อยละ ๑๑.๕ ของเยาวชนอังกฤษ อายุ ๑๑-๑๖ ปี มีปัญหาด้านสุขภาพจิต

ดาร์ล นิโคลาส ผู้ช่วยผู้ประสานงานของยังไมดส์กล่าวว่า ‘เราต้องการให้พ่อรู้ว่า เป็นเรื่องปกติหากพ่อเป็นห่วงสุขภาพจิตของลูกและลงมือช่วยคลี่คลายปัญหาโดยไม่ปล่อยให้แม่แก้ปัญหาเพียงฝ่ายเดียว’ *

นักข่าวหญิงปกปิดการที่ตัวเองถูกละเมิดทางเพศ

ผู้สื่อข่าวหญิงที่ทำข่าวสงครามในพื้นที่อันตราย ไม่ว่าจะในอัฟกานิสถาน อิรัก หรือแอฟริกา เลือกที่จะปกปิดการที่ตัวเองถูกละเมิดทางเพศเพื่อที่จะได้ทำข่าวสงครามต่อไป

จูดีธ มัทลอฟ อดีตผู้สื่อข่าวรอยเตอร์ส ซึ่งสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย กล่าวว่า การละเมิดทางเพศ นักข่าวหญิงมักเกิดในดินแดนที่กฎหมายเอื้อมมือเข้าไปไม่ถึง และใช้อาวุธปืนกันอย่างกว้างขวาง เนื่องจากความกลัวที่จะถูกสั่งให้เปลี่ยนหน้าที่ หรือกลัวว่าที่ทำงานจะปฏิบัติต่างไปจากเดิม จึงทำให้นักข่าวหญิงไม่กล้าที่จะแจ้งเรื่องการถูกละเมิดทางเพศให้ต้นสังกัดทราบ

เธอเล่าว่า ช่างภาพหญิงในอินเดียคนหนึ่งถูกฝูงชนห้อมล้อมและสั่งให้ถอดเสื้อผ้าออก ก็ไม่กล้ารายงานเรื่องนี้ให้บรรณาธิการทราบ เพราะไม่อยากถูกมองว่าอ่อนแอ

มัทลอฟกล่าวว่า ผู้ที่ละเมิดนักข่าวหญิงมักได้แก่พนักงานโรงแรม เพื่อนร่วมงาน ตำรวจ และพนักงานรักษาความปลอดภัย จากการศึกษา นักข่าวหญิง ๒๙ คน พบว่าเกินครึ่งเคยถูกละเมิดทางเพศ และเนื่องด้วยเรื่องแบบนี้ไม่เคยถูกพูดถึงอย่างจริงจัง จึงยังไม่ได้มีการเตือนเอาไว้ในคู่มือการทำงานของผู้สื่อข่าว *

พี่น้องครับ...ผู้ประสานงานโหนดทุกภูมิภาค ได้ลั่นวาจาในเวทีประชุมองค์กรภาคีโครงการก้าวอย่างเข้าใจ ปีที่ ๕ ครั้งที่ ๒ เมื่อภูมิภาคพันธ์ที่ผ่านมามีว่า ช่วงเวลานับจากนี้ทุกพื้นที่จะเร่งดำเนินงานเพื่อตอบคำถามเรื่องความยั่งยืน ซึ่งเป็นตัวชี้วัด ‘ความสำเร็จ’ มิใช่การทำโครงการให้ ‘เสร็จๆ’ ครับพี่น้อง **🚫** สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา เตรียมจัดประชุมชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจเรื่องการผลิตต้นสถานศึกษาต้นแบบ ๔ รอบ แม้มีผู้สนใจสมัครไปถึง ๔๓ แห่ง แต่เมื่อพิจารณาถึงความพร้อมและเอาจริง **สุจิตรา โปร่งแสง** จัด ‘มิดไนท์เซล’ ถดเหลือ ๒๒ แห่ง **🚫 นพรัตน์ เวโรจน์เสริวงศ์** และ **กนกพรรณ สุวรรณพิทักษ์** สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียนช่วยผลักดันให้เพศศึกษาเข้าสู่หลักสูตรทักษะชีวิตและค่ายเสริมต่างๆ ในส่วนกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน **🚫** มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ เสนองานหลายเรื่องที่น่าขยายผลในพื้นที่ดำเนินการ อาทิ การพัฒนาให้เกิดกลุ่มคนทำงานเพศศึกษาในระบบการศึกษาโดยดึงกลุ่มผู้ติดเชื้อเอชไอวี และองค์กรชุมชนมาร่วมทำงานส่งเสริมให้เด็กๆ ทำหนังสือพิมพ์ ‘เสียงเยาวชน’ แจกจ่ายในจังหวัด และจัดโครงการประกวดหนึ่งมานูต ๓.๕ ‘รักนะรัก...แต่อยากจะปลอดภัย’ พื้นที่ไหนสนใจ **สมวงศ์ อุไรวัฒนา**

ไม่สงวนลิขสิทธิ์จ้า **🚫 เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย** คณะพยาบาลศาสตร์ มอ. ภูมิใจกับการเติบโตของกลุ่มเยาวชน ‘พี่วัยใสใสใจน้องวัยชน’ และเพื่อตอบโจทย์ความยั่งยืนของเพศศึกษาในสถานศึกษา จึงเตรียมจัดเวทีอบรมผู้บริหารและครูเพศศึกษาเพิ่มเติมอีกหลายรอบ **🚫** โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ผลักดันงานเพศศึกษาเข้าเป็นพันธกิจงานจิตเวชของกลุ่มงานพัฒนาสุขภาพจิตชุมชนได้สำเร็จ จึงส่ง **วิชญา โมฬีชาติ** และ **สุตารัตน์ พุดพิมพ์** ไปอบรมเป็นวิทยากรหลัก (MT) ร่วมกับศึกษานิเทศก์ และสคร.๕ อบรมผ่านไปหนึ่งวัน ทั้งสองสาวถึงได้รู้ว่า คนไม่ใช่

สถานีดารวจนครบาล **🚫** คณะทำงานเพศศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ร่วมกับคณะอนุกรรมการเอดส์จังหวัดจัดตั้งเวิร์กช็อปเพื่อผลักดันนโยบายการสอนเพศศึกษาให้เข้มแข็ง **🚫** ส่วนกรุงเทพฯ **พรณช สถานผลสวัสดิ์** องค์กรแพธ จัดเวิร์คช็อปการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัด สพท.กทม.ทั้ง ๓ เขต และสังกัดสำนักงานการศึกษา กทม.เมื่อ ก.พ.ที่ผ่านมา โดยมีแผนขยายผลจัดอบรมครู ๓ รอบ อบรมวิทยากรหลัก ๑ รอบ และจัดค่ายแกนนำเยาวชนอีก ๔ รอบ **🚫** ในงาน ‘วาเลนไทน์วัย X ต้อง Sex Education’ ที่โรจน์ลิโต้ และสถานีรถไฟฟ้ามหานครที่เอส เยาวชนจากโรงเรียนในกรุงเทพฯ ออกทำโพลเพื่อสอบถามความ

คิดเห็นของประชาชนต่อเรื่องการสอนเพศศึกษา ปรากฏว่ามีชาวต่างชาติ ที่ไม่ได้สนใจแค่ตอบโพล แต่สนใจเสื่อทิม ‘I Love Sex Education’ ถึงกับขอซื้อตัวละพัน **🚫** ส่วน **นงลักษณ์ เกษมสสจ.แพร์และเครือข่าย** จัดงานรณรงค์วาเลนไทน์ที่ตลาดคลองถมและวิทยาลัยอาชีวศึกษา มีคนเข้าร่วมงานที่ชุ่มฉ่ำล้นหลาม จนเจ้าหน้าที่ต้องช่วยกันซื้อของเอาใจแม่ค้าชุ่มข้างเคียง **🚫** เครือข่ายเยาวชน TTAA จัดอบรมแกนนำนักเรียนโรงเรียนสีกัน (วัฒนาหนันท์อุปถัมภ์) กรุงเทพฯ โดยชวนแกนนำเยาวชน V-teen กรุงเทพฯ ในโครงการก้าวอย่างฯ ไปร่วมให้ความรู้เรื่องเอดส์/เพศกับเพื่อนๆ ถือว่าเป็น

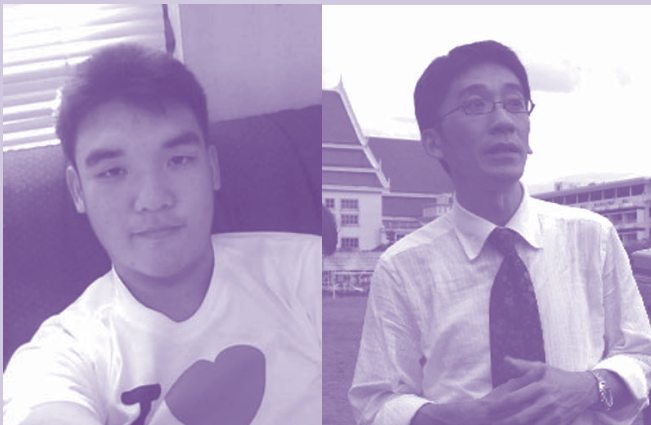
ก้าวสำคัญในการทำงานร่วมกัน **🚫** ในฐานกิจกรรมเรื่องการช่วยตัวเอง มีการถามน้องว่า ‘รู้จักการช่วยตัวเองไหม’ น้องคนหนึ่งบอกว่า เวลาแม่จะออกไปไหน แม่มักจะบอกว่า ‘อยู่บ้านคนเดียว ช่วยตัวเองนะลูก’ **🚫** เดือนเมษายน องค์กรแพธ จัดค่ายเยาวชนนักกิจกรรมเอดส์และเพศศึกษา เพื่อสร้างเครือข่ายระหว่างเยาวชนแกนนำทั้งในสถานศึกษา และในชุมชน และร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดอบรมครูเพศศึกษาโรงเรียนต้นแบบของสพฐ. โดยระดมวิทยากรหลักในโครงการก้าวอย่างฯ จากทุกภาคมาช่วยจัดอบรม ๒ รุ่นๆ ละ ๔ ห้องพร้อมกัน...อย่างพอเพียง **✿**

จัดระเบียบหอพัก

แก้ปัญหาห้องแออัด ได้จริงหรือ?!

การประกาศจัดระเบียบหอพักของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พ.ม.) โดยให้หอพักที่รับนักเรียน นักศึกษาอายุไม่เกิน ๒๕ ปี อยู่ระหว่างการศึกษามากกว่า ๖ ปี อาศัยตั้งแต่ ๕ คนขึ้นไป ต้องจัดระเบียบตาม พ.ร.บ.หอพัก พ.ศ.๒๕๐๗ เพื่อหวังให้มีการบังคับแยกที่พักชาย-หญิงออกจากกันให้ชัดเจน จะสามารถช่วยคลี่คลายเรื่องผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ในหอพักได้จริงหรือไม่ อย่างไร

สิทธิโชค ไชยสุภาชิต นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสตรีวิทยา ๒ (ชาย)

‘ไม่นำนำมาตรการนี้มาใช้ เพราะถึงแม้ว่าจะจัดระเบียบหอพักอย่างไร ถ้าวัยรุ่นเขาจะมีเพศสัมพันธ์กัน เขาก็สามารถหาสถานที่ได้ไม่ยาก สถานที่จึงไม่ใช่ปัญหาสำคัญ

‘ถ้าประเด็นของการจัดระเบียบหอพัก คือการป้องกันการตั้งห้อง เราอาจณรงค์ด้วยการใช้ถุงยางอนามัยดีกว่าหรือไม่ ทำไม่ต้องทำอะไรซ้ำๆ เดิมๆ ที่แก้ปัญหาไม่ได้จริง

‘ผู้ใหญ่อาจมองว่า การที่เยาวชนอาศัยด้วยกันในหอพัก เยาวชนมักจะมั่วสุม หรืออยู่กันเป็นคู่ แต่มองอีกแง่หนึ่งมันก็คือการฝึกการใช้ชีวิต เป็นเรื่องการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน อาจเป็นเพศเดียวกันหรือเพื่อนต่างเพศก็ได้’ *

ปริญญา เทวานฤมิตรกุล รองอธิการบดีฝ่ายการนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประธานคณะกรรมการจัดระเบียบหอพัก (ขวา)

‘การแยกเป็นหอพักชาย - หญิงที่ผ่านมาไม่มีการบังคับใช้กฎหมายนี้ ทั้งเมื่อมหาวิทยาลัยสร้างหอพักได้ไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ผู้ประกอบการเอกชนจึงสร้างหอพักรอบๆ มหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษาสามารถมั่วสุมกันได้ เกิดปัญหาการอยู่เป็นคู่ มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เกิดปัญหาการศึกษาต้อง และทำแท้ง

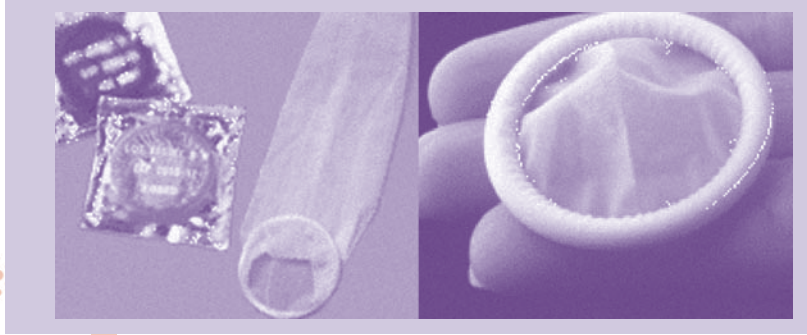
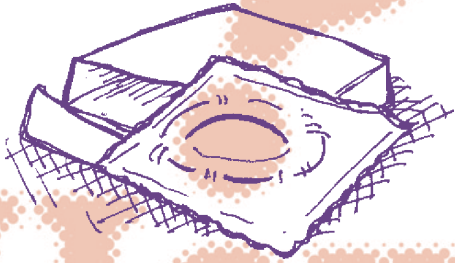
‘การทำตามกฎหมายจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ เอกชนที่จะทำหอพักสำหรับนักศึกษาต้องมาจดทะเบียนให้ถูกต้อง และต้องแยกเป็นหอพักชาย หอพักหญิง ไม่ทำให้มีสภาพที่จะส่งเสริมให้คู่รักพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กันได้ หากเขาจะทำอะไรกันก็ทำได้ยากขึ้น

‘ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เมื่อจดทะเบียนหอพัก นักศึกษาก็ไปอยู่หอพักเถื่อนมากขึ้น พนักงานรัฐก็ไม่ไปจับ แต่ใช้วิธีเชิญชวนให้ไปจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมายแทน ซึ่งหากลงมือจับจริง จะได้ผลพอสมควร

‘ส่วนการส่งเสริมการเรียนการสอนเพศศึกษา หรือการณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันก็เป็นเรื่องดี แต่อย่าลืมว่ามันเป็นดาบสองคม ถ้าทำโดยไม่ระวังหรือพูดด้านเดียวก็จะเป็นการส่งเสริมให้มีเพศสัมพันธ์กันในวัยเรียน’ *

ข้อบ่งใช้ของถุงยาง

...ทำไมเราต้องกลับมาพบว่า คนทำงานส่งเสริมสุขภาพที่อยู่ใกล้ตัวเรา มีจุดหมายเดียวกับเรายังคงมองว่าถุงยางอนามัยคือเครื่องมือที่ใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์

‘สวัสดิ์ดีคะ หนูเป็นนักเรียนจากโรงเรียนxxx อยากจะขอถุงยางอนามัยเพื่อนำไปแจกในวันวาเลนไทน์ ไม่ทราบหนูจะขอจากที่นี่ได้ไหมคะ’ เสียงใสๆ และมีท่าทีนอบน้อมของสาววัยรุ่นในชุดนักเรียนสองคนจากโรงเรียนในจังหวัดอุดรธานี แนะนำตัวกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อขอถุงยางอนามัย

‘ได้จะหนู หนูจะใช้เยอะไหม ถ้าไม่เยอะเอากับพี่ตรงนี้ได้เลย แต่ถ้าใช้เยอะจะต้องไปขอกับพี่อีกคนหนึ่งที่กำลังเดินทางไปทางโน้น เพราะเขาเป็นคนดูแลคลังเก็บ’ เจ้าหน้าที่พยาบาลตอบรับด้วยไมตรี พร้อมกับชี้มือให้เห็นเพื่อนพยาบาลอีกคนหนึ่งที่กำลังเดินอยู่ไกลๆ

เด็กสาวทั้งสองเดินไปหาพยาบาลคนนั้น ไปไม่นานนักก็กลับมาหาพยาบาลคนเดิม

‘พี่พยาบาลคนนั้นเขาไม่ให้คะ เขาบอกว่าพวกเรายังเด็กและเป็นผู้หญิง ไม่ควรที่จะมาขอถุงยางอนามัย เดี่ยวได้ไปแล้วก็จะพากันมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ตอนนี้เป็นนักเรียน ก็ควรตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่ควรมาคิดเรื่องนี้’ เด็กสาวคนหนึ่งพูด

‘เราก็พยายามอธิบายแล้วนะคะว่า เราจะเอาไปจัดกิจกรรมวันวาเลนไทน์กัน แต่พี่เขาก็ไม่ยอมให้’ เด็กสาวอีกคนพูดเสริม

พยาบาลผู้มีไมตรีถึงกับนิ่ง เพราะไม่คาดคิดว่าเพื่อนร่วมงานจะมีทัศนคติเช่นนั้น และพูดเบาๆ กับเด็กสาวว่า ‘ไม่เป็นไรนะ หนูทำดีแล้วละ พี่ชื่นชมหนูสองคนมากที่เดินเข้ามาขอถุงยางในโรงพยาบาล เดี่ยวพี่จะช่วยหาให้ หนูสองคนเดินออกไปรออยู่ที่มุมตึกฝั่งโน้นนะ’

เรื่องนี้จบลงอย่างมีความสุข เด็กสาวทั้งคู่ซึ่งเป็นตัวแทนเพื่อนๆ ในการไปขอถุงยางอนามัย แม้จะเกิดข้อขัดข้องนิดหน่อย แต่ก็ได้ถุงยางมาตามที่ตั้งใจที่สุด

นี่เป็นหนึ่งกรณีที่ผมได้พบจากการทำงานเรื่องเอดส์และเพศศึกษาในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา ซึ่งทำให้เกิดคำถามขึ้นในใจว่า ประเด็นปัญหาที่แท้จริงคืออะไร

สิ่งที่ผมเข้าใจและกำลังทำอยู่ก็คือ ทำให้เยาวชนได้ตระหนักถึงการดูแลสุขภาพทางเพศของตน และทำให้ผู้ใหญ่เข้าใจถึงความจำเป็นที่จะต้องให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องเพศอย่างรอบด้าน

ผมเข้าใจมาตลอดว่า บุคลากรที่ทำงานด้านสุขภาพน่าจะรู้ถึงความจำเป็นในการส่งเสริมให้คนใช้ถุงยางเพื่อป้องกันโรค ผมเองก็เคยได้รับแจกถุงยางมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา

แต่ทำไมข้อขัดข้องเช่นนี้จึงยังเกิดขึ้นในโรงพยาบาลกับเยาวชนหญิงสองคนในปี ๒๕๕๑

ขณะที่เราเที่ยวไปบอกไปสอนคนอื่น รณรงค์สารพัดวิธี เพื่อให้ประชาชนคนทั่วไปมีทัศนคติที่ดีกับถุงยางอนามัย ให้มองถุงยางอนามัยเป็นเครื่องมือแพทย์ที่ช่วยป้องกันโรค แต่แล้วทำไมเราต้องกลับมาพบว่า คนทำงานส่งเสริมสุขภาพที่อยู่ใกล้ตัวเรา มีจุดหมายเดียวกับเรายังคงมองว่าถุงยางอนามัยคือเครื่องมือที่ใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์

โดยสร้างข้อบ่งใช้ขึ้นมา (เอง) ว่า ‘ใช้เมื่อมีวัยอันสมควร’ ❖

ดงรักวิทยา

โรงเรียนนำอยู่ ณ ชายแดนไทย

แม้โรงเรียนจะตั้งอยู่ใกล้ชายแดนไทย-กัมพูชา แต่ดงรักวิทยา อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ก็นำเพศศึกษา 'ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ' ไปสอนมาสองปีแล้ว

คุณากร บุญสาส์ ผู้ประสานงานโครงการก้าวอย่างฯ โรงเรียนดงรักวิทยาพบว่า หลังจากสอนเพศศึกษา ทำให้ครู และนักเรียนสนิทกันมากขึ้น

‘เด็ก ๆ มีความรู้ในเรื่องเพศมากขึ้น มีความกล้าที่จะเล่าให้ครู ให้เพื่อนฟังถึงเรื่องความรัก การมีแฟน’

ดงรักวิทยามีครู ๑๕ คน นักเรียน ๔๔๔ คน ได้เข้าร่วมโครงการฯ มาตั้ง

แต่ปี ๒๕๔๙ โดยผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้เห็นชอบ ปัจจุบันแม้จะเปลี่ยนผู้บริหารใหม่ แต่การให้ความสำคัญในเรื่องเพศศึกษาไม่ได้ลดระดับลง กลับจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

สุจิตรา จูมสีมา คือผู้อำนวยการคนใหม่ ‘บทบาทในฐานะผู้บริหารเป็นเรื่องการสนับสนุน ให้คำปรึกษาและให้งบประมาณในการดำเนินงาน รวมทั้งเชื่อมกับชุมชนในการของบฯ จาก อบต. เพื่อนำมาจัดกิจกรรมร่วมกัน นายก อบต.เป็นประธานคณะกรรมการสถานศึกษาด้วย จึงได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่’

ภาพการทำงานด้านเพศศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้สะท้อนแนวคิดของผู้บริหารอย่างชัดเจน เพราะนอกจากจะมีการสอนเพศศึกษาในชั่วโมงแนะแนวสำหรับทุกชั้นทั้ง

โรงเรียนตลอด ม.๑-๖ และทุกห้องแล้ว ที่นี่ยังมีกิจกรรมนอกห้องเรียนที่เป็นเวทีของเด็กๆ ในการสื่อสารเรื่องเพศ เรื่องเอดส์กับเพื่อนๆ ถึง ๒ กลุ่มคือ ชุมชมเพศศึกษา และชมรม English for Life Club

‘หลังจากเข้าค่ายที่จัดโดยโครงการก้าวอย่างฯ เรื่องแนวทางการจัดกิจกรรมกับเยาวชน เราก็กลับมาเปิดชมรมมีการของบฯ จากโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ ซึ่งเป็นหน่วยประสานงานหลักของภาคอีสาน มาจัดค่ายให้กับเด็กในโรงเรียน และเด็กในโรงเรียนเครือข่าย รวม ๕ โรงเรียน **ชุดติยานี ผดุงเวียง** ครูที่ปรึกษาชมรมเล่าความเป็นมาของชมรม English for Life Club

‘แม้งานชมรมฯ จะทำให้ภาระเพิ่มขึ้น แต่มันไม่ใช่เรื่องยาก เพราะเราทำงานเป็นทีมกับเพื่อนๆ ที่น่าสนใจคืองานชมรมฯ ทำให้สนิทสนมกับนักเรียนมากขึ้น เด็กวางใจเรา เพราะเราเก็บความลับได้ ทำให้เรารู้ถึงปัญหาของเด็กๆ ได้เร็วขึ้น’

ชุดติยานี ผดุงเวียง คุณากรเล่าถึงแผนการทำงานที่เปิดโอกาสให้ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ว่า ‘นอกจากจัดค่ายนักเรียนไป ๒ รุ่นแล้ว ในอนาคตเราวางแผนว่าจะของบฯ จาก อบต. พาเด็กๆ ออกไปรณรงค์เรื่องเพศและเอดส์ตามหมู่บ้านต่างๆ รอบๆ โรงเรียน และก็ตามสถานที่ท่องเที่ยว’

สุจิตรา ผู้อำนวยการโรงเรียนให้ข้อคิดในการจัดเพศศึกษาให้ต่อเนื่องและยั่งยืนของโรงเรียนแห่งนี้ว่า ปัจจัยสำคัญอยู่ที่ผู้บริหารและครูผู้รับผิดชอบ

‘ครูและผู้บริหารต้องเห็นความสำคัญและมองไปในทางเดียวกัน เพราะถ้าครูเอาจริง แต่ผู้บริหารไม่ได้สนับสนุน ไม่ให้ขวัญ กำลังใจ ถึงจะไม่มาเปลี่ยนแผนการสอนของครู แต่การสอนก็ทำได้ยาก เพราะ ‘ไฟ’ ของครูก็จะแผ่วลงง่าย

‘ฉะนั้น ทั้งสองฝ่ายนี้สำคัญพอๆ กัน’ *

คุณากร บุญสาส์

ชุดติยานี ผดุงเวียง

สุจิตรา จูมสีมา

ปัญหาจากสภาพแวดล้อม

หรือจะสู้ใจครูเพศ

...คิดว่าปัญหาจริงๆ อยู่ที่ตัวครู ครูบางคนสอนเรื่องถูกยงอนนามัยต้องปิดห้องสอน กลัวเพื่อนครูจะผ่านมามีเห็น ครูเพศศึกษาต้องเข้มแข็งพอและพร้อมที่จะอธิบายกับคนอื่น หรือเผชิญกับปัญหาจากสภาพแวดล้อมได้

การสอนเพศศึกษาแบบรอบด้านให้ครบ ๑๖ คาบต่อปี มีเป้าหมายเพื่อสร้างการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องให้แก่ผู้เรียน แต่หลายครั้งครูมักจะบอกว่า ‘สอนไม่ได้เพราะสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย’ มาดูกันว่าผู้เกี่ยวข้องมีมุมมองอย่างไรบ้างต่อเรื่องนี้

สุภาณี ธิสาระ โรงเรียนเสด็จวนชยางค์กุล อ.เมือง จ.ลำปาง แสดงความคิดเห็นว่า ‘สำหรับปัญหาเช่นนี้ คงต้องดูรายละเอียดกันเป็นรายบุคคลหรือรายโรงเรียนว่า ที่บอกว่าสอนไม่ได้นั้นมีสาเหตุมาจากอะไร เช่น ความไม่พร้อมของตัวครู หรือเป็นเพราะฝ่ายวิชาการโรงเรียนไม่ยอมจัดตารางเรียนให้ ไม่มีชั่วโมงสอน อย่างนี้เป็นต้น’

▲ สุภาณี ธิสาระ

สุวรรณี จันทร์ตา มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ยกตัวอย่างประสบการณ์ที่เคยพบมา ‘มีปัญหาอย่างหนึ่งคือเวลาจัดการเรียนการสอนเรื่องนี้เนี่ยเราต้องมีห้องโถงๆ ต้องยกย้ายเก้าอี้มานั่งเพื่อทำกิจกรรม บางครั้งก็มีเล่นเกมนี้ก็เดือดร้อนเพื่อนข้างห้องหรือคนสอนที่อยู่ข้างล่าง’

◀ สุวรรณี จันทร์ตา

▲ ประเสริฐ ต้นโนนเชียง

ที่ความเข้าใจในเป้าหมายของการจัดกิจกรรมของครูผู้สอนด้วย’

ในประเด็นนี้มีข้อเสนอจาก **ประเสริฐ ต้นโนนเชียง** โรงเรียนเทศบาล ๔ (บ้านเชียงราย) อ.เมือง จ.ลำปาง ว่า ‘เราสามารถจัดการกับปัญหานี้ได้นะ โดยที่เราต้องเตรียมการก่อนหรือเลือกสถานที่สำหรับกิจกรรมที่พอเหมาะ ทั้งนี้อยู่

สมยศ พงษ์เจลิยวรัตน์ ศึกษานิเทศก์สำนักงานเขตพื้นที่ ๑ จ.ลำปาง อธิบายปัญหาด้านนโยบายโรงเรียนว่า ‘สภาพแวดล้อมอีกอย่างหนึ่งคือ โรงเรียนหรือผู้บริหารไม่ยอมวางแผนตารางเรียน ไม่มีการมอบหมายงานให้ชัดเจน ไม่มีการติดตามภายในโรงเรียนหรือทำให้เกิดความร่วมมือในกลุ่มสาระที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นครูเขาก็สอนไม่ได้ ติดขัด ก็ต้องทำให้ผู้บริหารเห็นความสำคัญของการสอนเพศศึกษา และสนับสนุนผู้สอนด้วย’

▲ สมยศ พงษ์เจลิยวรัตน์

อย่างไรก็ตาม **สุวรรณี** มีมุมมองอีกด้านว่า ‘ครูสอนได้นะหากต้องการสอนจริง คิดว่าปัญหาจริงๆ อยู่ที่ตัวครู ครูบางคนสอนเรื่องถูกยงอนนามัยต้องปิดห้องสอน กลัวเพื่อนครูจะผ่านมามีเห็น ครูเพศศึกษาต้องเข้มแข็งพอและพร้อมที่จะอธิบายกับคนอื่น หรือเผชิญกับปัญหาจากสภาพแวดล้อมได้’

สุภาณี เพิ่มเติมว่า ‘จริง ๆ แล้วเป็นเรื่องทัศนคติของผู้สอนมากกว่า ครูเปิดใจรับเนื้อหาเพศศึกษาหรือไม่ เพราะเห็นเพื่อนครูที่กลับไปสอนในโรงเรียน แม้จะอายุมากแล้วแต่เขายังสอนได้ สนุกกับการแลกเปลี่ยนกับผู้เรียน แต่ครูบางคนบอกว่าไม่ต้องไปสอนหรอก เด็กรู้มากกว่าเราอีก นี่อาจเป็นเรื่องทัศนคติที่ครูอาจไม่เปิดรับ เราต้องอธิบายว่า ไข่เด็กอาจจะมีมากกว่า แต่การเรียนรู้ของเด็กที่ผ่านมาก็อาจเป็นเรื่องผิดก็ได้ เราจึงต้องจัดการเรียนรู้ให้เขาใหม่’

ในอีกด้านหนึ่ง **ประเสริฐ** แสดงความคิดว่า ‘จากการสังเกตของผมเอง ครูหลายคนมักมีปัญหาเรื่องเพื่อนครูไม่เข้าใจผมเองได้ยินเพื่อนครูบอกว่าไม่ชอบเลยเรื่องนี้แหละก็ต้องบอกว่าการสอนเพศศึกษามีเรื่องอื่นๆ อีกมากมายตั้ง ๖ หมวด เช่น สังคมวัฒนธรรม ทักษะส่วนบุคคล การสร้างสัมพันธภาพ แผนการสอนอย่างเช่น เรื่องชีวิตชนก ช่วยแต่งโมผ้าทางต้น ไม่เห็นมันจะเกี่ยวกับเรื่องอย่างว่าตรงไหน เป็นเรื่องฝึกทักษะการคิดของผู้เรียน ผมคิดว่าการแก้ไขปัญหาคูที่ไม่เข้าใจ เราต้องอธิบายย้อนกลับไปว่า เรื่องเพศสัมพันธ์มันมีนิดเดียว ยังมีเรื่องเพศที่

ควรจัดการเรียนรู้ในแง่มุมอื่นอีกตั้งมากมาย’

สุภาณี ย้ำว่า ‘การสอนเพศศึกษาจะประสบผลสำเร็จในโรงเรียนได้ ต้องแก้ไขทัศนคติหรือปรับความคิดของบางคนที่อาจไม่เข้าใจ ไม่เปิดรับ จริง ๆ แล้วพอสอนไปเรื่อยๆ นักเรียนจะรู้ว่าเพศศึกษาไม่ใช่เรื่องอย่างที่เขาคิดชั่วโมงแรกๆ เขาอาจจะร้องเฮเฮ แต่พอเรียนไปนานเข้าก็จะสนุกสนานกับการแลกเปลี่ยน การเรียนการสอนก็สนุก’

สุวรรณี สรุปความเห็นว่า ‘ตัวเองก็เห็นว่าสภาพแวดล้อมไม่ใช่ปัญหาหลักเช่นกัน ความใจสู้ของครูเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราสอนจนกระทั่งทำให้เขาเห็นผลที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน มันก็จะสบายปัญหาต่างๆ ได้’

ข้อสรุปจากการพูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องและครูที่มีประสบการณ์การสอนเพศศึกษา ก็คงทำให้ชัดเจนขึ้นว่าสภาพแวดล้อมในโรงเรียนอาจไม่ใช่ปัญหาใหญ่ และยังมีหนทางแก้ไขได้ ขึ้นอยู่กับตัวครูผู้สอนมากกว่า

จะอธิบายกับผู้เห็นต่าง ให้มองเห็นเป้าหมาย และเนื้อหาหลักสูตรเพศศึกษาทั้ง ๖ หมวดได้อย่างไร *

เฮฮา (^-^) ก้าวยิว หนุ่มเมืองราด

ไม่เห็นยาก

- ในงานเลี้ยงรุ่นของผู้ชายกลุ่มหนึ่งหลังจากที่เรียนจบกันไปนานกว่า ๒๐ ปี เรื่องทุกอย่างก็ถูกนำมาพูดคุย แม้กระทั่งเรื่องเพศสัมพันธ์
- เพื่อนคนที่หนึ่ง :** ทุกวันนี้เรื่องนอนกัน ข้างยังทำได้ทุกวัน อย่างน้อยวันละครึ่ง นี่พื้นที่ เลยนะ
- เพื่อนคนที่สอง :** โห เอ็งนี่เก่งโว้ย ข้านี้ไม่ไหวละ อาทิตย์ละสองสามครั้งก็แยแล้ว
- เพื่อนคนที่สาม :** พวกเอ็งยังดี ข้านี้ลี สองอาทิตย์ครั้งก็ตีแล้ว เหนื่อยวะ ทำแต่งงาน ไม่ค่อยมีแรงเลย ร่างกายก็ไม่ค่อยดีด้วย
- เท่านั้นแหละ คำแนะนำก็พรุ้งพรุ้งออกมาจากบรรดาเพื่อน ๆ แต่มีเพื่อนอีกคนที่เงิบเฉย จนกระทั่งลุกไปเข้าห้องน้ำ
- เพื่อนคนที่สาม :** เป็นยังไงบ้างวะเอ็ง นิ่งเงิบเฉย ไม่เห็นคุยอะไรเลย
- เพื่อนคนที่สี่ :** ก็นิ่งฟังอยู่ ถนัดฟังวะ
- เพื่อนคนที่สาม :** ขำอิจฉา ไอ้ชั้ยมันมากเลย อยากรู้อย่างมันบ้าง
- เพื่อนคนที่สี่ :** อยากรู้อย่างมัน เป็นยังไงวะ
- เพื่อนคนที่สาม :** ก็มีเพศสัมพันธ์ได้ทุกวันนะสิ โห ไอ้ชั้ยมันแจ๋วจริง ๆ วะ บุหรี่ก็สูบ เหล้าก็กิน แรงยังดีอยู่เลย ยังกับวัยรุ่น
- เพื่อนคนที่สี่ :** เอ็งอยากเป็นเหมือนมันก็เป็นสิวะ ไม่เห็นยากเลย
- เพื่อนคนที่สาม :** ทำไรวะ
- เพื่อนคนที่สี่ :** ไอ้ชั้ยมันพูดว่า มันมีเช็กลีได้ทุกวัน อย่างน้อยวันละที เอ็งก็พูดแบบมันบ้างสิ เอ็งจะมีทุกวัน วันละทีสองที เอ็งก็พูดเอาเลย อยากรู้อย่างมัน เดียวกลับไปทีไร เอ็งก็เริ่มพูดเลย ไม่เห็นจะยาก

“ใครคือต้นเหตุความรุนแรง”

คำถามที่อาจไม่ต้องการคำตอบ

‘ได้ข่าวว่าไปมีเรื่องกับเพื่อนมาเหรอ’ ฉันทามเด็กสาวซึ่งเพิ่งจบชั้น ม.๓ ฉันทเห็นเธอมาตั้งแต่เธอยังอายุไม่กี่ขวบ เธออยู่กับยายตามลำพัง มีพี่เลี้ยงที่ดูแลเธออย่างดีมาตั้งแต่เกิด ฉันทยังจำคำพูดที่เธอตอบโต้กับฉันทได้ในวันที่เธอมาเที่ยวเล่นที่บ้านกับลูกสาวฉันท ซึ่งอายุน้อยกว่าเธอเพียงปีเดียว เมื่อถูกถามถึงความรู้สึกของการเป็นเด็ก ‘บ้านแตก’

‘แม่หนูแต่งงานใหม่ พ่อหนูก็แต่งงานใหม่ แต่หนูไม่เห็นจะรู้สึกว่ามีปัญหาอะไร’ นั่นคือคำตอบตอนเธออายุเจ็ดขวบ

ตอนนั้นเธออายุ ๑๕ แล้ว และเพิ่งมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนในโรงเรียนจนถึงขั้นผู้ปกครองโดนเรียกไปพบ

‘อ้อ ค่ะ หนูคบกับเพื่อนในโรงเรียน’ เธอเล่ายิ้มๆ ปนเขิน

‘เล่าให้ฟังได้ไหมว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร’

‘ก็ไม่มีอะไรมากหรอกน่า เป็นเรื่องระหว่างกลุ่ม หนูไม่ได้เริ่มก่อนนะ พวกนั้นมาหาเรื่องก่อน เดินสวนกันในโรงอาหาร กลุ่มนั้นก็ตะโกนคำหยาบมาให้เราก็ตอบกลับ’

‘เกิดจากเรื่องแค่นี้เองเหรอ’

‘ใช่ แค่นี้แหละ’

.....

จากข่าวคราวเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดในสถานศึกษา ซึ่งบางครั้งก็ไปปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ เรื่องที่เราได้ยินเสมอ คือ การทะเลาะวิวาทของนักเรียนที่มักจบลงด้วยการชกต่อย ตบตี บางรายก็ถึงขั้นใส่ล่าฆ่าฟัน ยิง แทงกัน

แต่จุดเริ่มต้นของเรื่องอยู่ที่ใดเล่า...

‘แม้แต่ทำเดินของเด็กบางคนก็ชอบเดินสายอาดๆ ก็อาจจะสร้างความหมั่นไส้ให้เพื่อน และกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาก็ได้’

‘ส่วนใหญ่ก็มักจะมาจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แหละ มีตั้งแต่หยอกเย้ากันด้วยวาจา เล่นแกล้งกัน พอเล่นไปเล่นมา ชักแรงขึ้น คราวนี้จากเล่นๆ ก็เลยเป็นจริงๆ’ มนุญต์ด้านดำรงรักษ์ รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานทั่วไป โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพฯ บอกเล่าถึงที่มาของปัญหาทะเลาะวิวาทที่พบตามโรงเรียนทั่วไป

‘ต้องเข้าใจนะว่าเด็กวัยรุ่นยังอยู่ในช่วงต้องปรับตัว แขนขาแก่งก้าง เดินไปไหนก็เอามือปิดไปโดนรุ่นโดนนี่ บางทีก็ไปโดนเพื่อน เพื่อนไม่เข้าใจก็นึกว่าแกล้ง กลายเป็นเรื่องเป็นราวกันก็มีเยอะ’

รองผู้อำนวยการเล่าต่อถึงสาเหตุที่ทำให้เรื่องขนาด ‘ไม่จิ้มฟัน’ กลายเป็น ‘เรือบบ’ ขึ้นมาในความรู้สึกของเด็กๆ ว่า ‘แม้แต่ทำเดินของเด็กบางคนที่ชอบเดินสายอาดๆ ก็อาจจะสร้างความหมั่นไส้ให้เพื่อน และกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาก็ได้’

มาริช ศรีมังกร เจ้าหน้าที่ประสานงานกิจกรรมป้องกันภัยในโรงเรียน มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในโรงเรียนว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่กระตุ้นให้เกิดความรุนแรงได้ ดังนั้น หนึ่งในภารกิจที่ทางมูลนิธิฯ เข้าไปทำงานกับโรงเรียนก็คือ ‘โครงการโรงเรียนคุ้มครองเด็ก’ ซึ่งโรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพฯ เป็นหนึ่งในโรงเรียนนำร่อง

มาริชขยายความกิจกรรมโรงเรียนคุ้มครองเด็กว่าประกอบด้วยสองส่วน คือ กิจกรรมที่มุ่งตรงกับเด็กโดยตรง

‘ถ้าพวกเราตบกันเอง มีเรื่องกัน ครูไม่ค่อยรู้หรอก แล้วเวลามีเรื่อง พวกเราก็จะมีคนคอยดูไปให้ไม่มีใครใช้โทรศัพท์ถ่ายรูป’

เช่น กิจกรรมที่ชื่อว่า *ตัวฉันเป็นของฉัน* ซึ่งสอนให้เด็ก รู้จักหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์เสี่ยงด้วยการคิด วิเคราะห์ สถานการณ์ และกิจกรรมที่ทำกับคณะครู ได้แก่ การอบรม สัมมนา เพื่อเสริมสร้างแนวคิดเกี่ยวกับแนวทางและ กระบวนการคุ้มครองเด็กในโรงเรียน โดยเน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่าง นักเรียนด้วยกันเอง ระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างครู กับผู้ปกครอง และระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

.....

‘หนูมีเรื่องกับเพื่อนมากี่ครั้งแล้ว’ ฉันทถามเด็กสาว อายุ ๑๕ ต่อ ระหว่างที่เรานั่งกินอาหารด้วยกันในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

‘สองค่ะ ตั้งแต่ตอนอยู่ ม.๑ พวกหนูกับกลุ่มที่ตบกันก็เขม่นกันมาแล้วเพราะเขาหาว่าพวกหนูไปเดินชนเขา แล้วพอขึ้น ม.๒ มันเหมือนกับบรเวลาฝั่งคะ วัยรุ่นด้วยอะ ก็เลยตบกันเลย ฝ่ายนั้นมีประมาณ ๑๐ กว่าคน พวกหนู ๖ คน แต่ถึงพวกน้อย หนูก็ถือว่า ‘ได้’ นะ’

‘ดูยังไงเหอ ใครได้ ใครเสีย’ คนแก่ถามเด็กด้วยความสงสัยในตรรกะการคิดเรื่องแพ้-ชนะ

‘ก็ดูจากความยับเยินของใบหน้าไง’ เธอตอบพร้อม กับเคี้ยวอาหารอย่างช้าๆ ‘ถึงหนูจะพวกน้อย แต่ทำให้อีก ฝ่ายเจ็บกว่า อย่างงี้ เราก็ถือว่าเราได้’

‘เออ แล้วเวลามีเรื่องกัน ทำไปครูถึงไม่รู้’

‘ครูรู้เพราะมีสายลับ แต่ถ้าพวกเราเองมีเรื่องกัน

ครูไม่ค่อยรู้หรอก แล้วเวลามีเรื่อง พวกเราก็จะมีคนคอยดูไปให้ไม่มีใครใช้โทรศัพท์ถ่ายรูป’

‘รอบคอบดีจัง’ ประโยคนี ผู้ใหญ่อย่างฉันคิดในใจ หลังจากเคี้ยวอาหารไปได้อีกคำ สาวน้อยอายุ ๑๕ ก็เล่าต่อ

‘วันที่เด็กจะมีเรื่องกันมากที่สุดคือวันประกาศผลสอบ เพราะเด็ก ม.๓ กับ เด็ก ม.๖ จะรู้ตัวแล้วว่าได้เรียนต่อที่ เดิมไหม วันนั้นก็จะเป็นวัน ‘เซ็ครุ่น’

‘เซ็ครุ่น?’ ผู้ใหญ่อย่างฉันงง จนต้องทำเสียงสูง

‘ก็พวกที่ไม่ชอบหน้ากัน อาฆาตกันไง แล้วเก็บไว้ ยังไม่ได้ชำระ เขาก็จะมาเคลียร์กันวันนี้ หนูเองก็กะจะเซ็ครุ่นกับกลุ่มที่ตบกันไปเมื่อตอนอยู่ ม.๒ แหละ แต่คิดๆ ไปแล้วซีเกียจ อีกอย่าง เดี่ยวนี้ครูรู้ทัน พอถึงวันนี้ ครูจะให้ ตำรวจมาที่โรงเรียนเลย กันเอาไว้เผื่อมีเรื่อง’

‘เออ...นอกจากกลุ่มนั้น แล้วอีกครึ่งล่ะ มีกับใคร’

‘กับเพื่อนในห้อง ครั้งที่สองนี้ หนูไม่ได้มีเรื่องโดยตรง เพื่อนหนูมี แต่เพื่อนไม่กล้า ‘เปิด’ หนูเลยต้องจัดการให้ โดยกระทืบในห้องน้ำนั่นนี่’

‘หา’ ผู้ใหญ่ลืมหัดทำเสียงดังไปนิด

‘ไม่มีอะไรเลยน้ำ แค่มันพูดมาก ปากเสีย ชีบเพื่อน หนูก็หงุดหงิดที่ถูกมันบ่น มันด่า เลยให้หนูช่วยจัดการให้ ตอนแรกหนูก็บอกให้มันลงมือ เพื่อนมันสงสัยถามหนูว่า ‘เปิดยังไงวะ’ หนูเลยต้องเป็นฝ่ายลงมือก่อน’

‘แล้วไปทำเขาแบบนั้น ไม่แรงไปเหอ’

‘ไม่รู้ตัวจริงๆ นะ มันโกรธนะ ดินะที่มันนั่ง หนูเลย กระทืบโดนขา ไม่งั้น มันแยะแน่’

สาวน้อยบอกว่า สำหรับคู่มือหลัง ตอนนั้นก็กลับมาทักทายเป็นเพื่อนกันอย่างเดิมแล้ว ทั้งสองฝ่ายไม่มีใครติดใจ หรือคิดจะ ‘เซ็ครุ่น’

‘เวลาเด็กใช้ความรุนแรง ส่วนใหญ่มีสองสาเหตุหลักคือ มาจากความต้องการเป็นที่ยอมรับ เพราะตนเองเรียนไม่เก่ง บ้างก็ไม่ได้รับการยอมรับในครอบครัว เด็กกลุ่มนี้ก็จะแสวงหาจากเพื่อนด้วยวิธีการใดก็ได้ที่จะทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับ

‘อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กใช้ความรุนแรงก็คือความรู้สึก ‘หมั่นไส้’ เช่น การเห็นท่าเดินส่ายอาดๆ ก็ทำให้เขากระทำความรุนแรงต่อกันแล้ว แม้บางครั้งเขาทำไปแล้วไม่ติดใจจะเอาเรื่องต่อกับเพื่อนก็จริง แต่เมื่อไหร่ที่มีอารมณ์โกรธ เขาก็แสดงออกด้วยการใช้ความรุนแรง’ **ปาริชาติ สุวรรณบุบผา รองผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาและพัฒนาสันติวิธี มหาวิทยาลัยมหิดล** กล่าวถึงที่มาที่ไปของการใช้ความรุนแรงในเด็ก

นอกจากในโรงเรียนจะมีปัญหาความรุนแรงระหว่างเด็กกับเด็กแล้ว รองผู้อำนวยการโรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพฯ วิเคราะห์ว่าที่พบได้บ่อยในโรงเรียนทั่วไปอีกเรื่องคือระหว่างครูกับเด็ก

‘กรณีระหว่างครูกับเด็กนั้น ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการใช้วาจา ใช้อำนาจเกินขอบเขต ซึ่งเป็นผลมาจากครูบางคนที่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมสมัยใหม่ไม่ทัน ลืมตัวไปว่ายุคนี้ไม่สามารถใช้วาจาคุกพ่อขุนรามฯ ได้แล้วยังใช้คำพูดกับเด็กแรงๆ ทำให้เด็กไม่มีความสุข แล้วก็ไม่อยากมาโรงเรียน’

ความเห็นของรองผู้อำนวยการฯ สอดคล้องกับความเห็นของนภภรณ์ หะวานนท์ อาจารย์สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว.) ที่ว่า ‘ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสถาบันการศึกษา ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในโรงเรียน หรือในระดับมหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนและผู้สอนส่วนใหญ่จะเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่สูงมาก นักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้ถูกการศึกษาสมัยใหม่ที่ใช้องเรียนเป็นศูนย์กลางกระทำผ่านการเรียนการสอนที่วัดคนด้วยมาตรฐานเดียว มีการประเมินการเรียนการสอนแบบใช้การวัดผลด้วยการสอบ เด็กจึงเป็นผู้ถูกกระทำ โดยเฉพาะคนที่เรียนอ่อนในวิชาต่างๆ หรือทำอะไรไม่ถูกใจผู้สอน มักถูกอำนาจของผู้สอน หรือครูกระทำ

‘วันที่เด็กจะมีเรื่องกันมากที่สุดคือ วันประกาศผลสอบ เพราะเด็ก ม.๓ กับ เด็ก ม.๖ จะรู้ตัวแล้วว่าได้เรียนต่อที่เดิมไหม วันนั้นก็จะเป็นวัน ‘เซ็ครุ่น’

‘ปัจจุบันครูผู้สอนจำนวนไม่น้อย คิดแต่เพียงว่าตัวเองมีหน้าที่สอน ตัดขาดจากเด็ก โดยครูลืมไปว่ามีความสำคัญกับเด็กมาก เด็กจำนวนไม่น้อยเชื่อครูมากกว่าพ่อแม่ อ่อนไหวต่อคำพูดของครู ความรุนแรงในลักษณะนี้ถือเป็นวัฒนธรรมของการศึกษาไทยที่เห็นกันได้ไม่ยากนัก’ (มติชนรายวัน, ๕ มีนาคม ๒๕๕๑)

เมื่อถามถึงหนทางในการแก้ปัญหาความรุนแรงซึ่งเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างครูกับเด็ก มนูญเองเห็นว่าต้องใช้ความรักเข้าช่วย ‘ต้องใช้ความรักในการปรามเขา ไม่ใช่ใช้การชี้หน้าด่า’ มนูญเชื่อว่าระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ทางกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ทำในทุกโรงเรียนนั้นสามารถใช้ได้ผลจริง

‘แต่ระบบนี้จะทำงานได้ดี ต้องมีคนสามฝ่ายมาเกี่ยวข้อง คือ ครู เด็ก และผู้ปกครอง แต่ปัญหาคือ ผู้ปกครองไม่ค่อยให้ความร่วมมือไม่ค่อยเชื่อว่าลูกตัวเองผิดเลยทำให้แก้ปัญหายากเหมือนกัน รวมทั้งการเยี่ยมบ้านซึ่งก็ต้องยอมรับนะว่าเรื่องการเยี่ยมบ้านของครูในกรุงเทพฯ ทำได้ลำบาก เพราะปัญหาเรื่องการจราจรและภารกิจของครู แต่เราก็มีเครื่องมือที่ช่วยได้ คือ โทรศัพท์ ก็ขึ้นกับครูว่าจะใช้วิธีการใด’

นอกเหนือจากการใช้ความรัก เป็นการปรามเด็กแล้ว ในความเห็นของปาริชาติ เรื่องสำคัญที่ต้องทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปกับเด็กๆ คือ การทำให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเอง และสร้างการยอมรับจากผู้อื่นด้วยวิธีการที่ไม่ใช้ความรุนแรง

private right

‘สิ่งสำคัญที่เราทำกันคือ การพยายามให้ครูปรับทัศนคติของคุณที่มีต่อเด็ก โดยให้ครูอย่าด่วนตัดสินเด็กเวลาเกิดปัญหา แต่ช่วยกันค้นหาสาเหตุว่าที่เด็กทำแบบนั้น มีที่มาที่ไปอย่างไร’

‘ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน นอกเหนือจากเกิดเพราะสื่อที่มีให้เห็นแทบทุกวันแล้ว อีกส่วนหนึ่งก็เกิดจากบรรยากาศโรงเรียนที่ทำให้เด็กไม่มีโอกาสสื่อสารกับครูอย่างปลอดภัย ดังนั้น ทุกฝ่ายต้องช่วยกันสร้าง ‘พื้นที่ปลอดภัย’ ให้เกิดขึ้นในโรงเรียน เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และมีคนที่เขาสามารถปรับทุกข์ได้ทุกเรื่อง ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีแต่ในชั่วโมงพบครูที่ปรึกษาเท่านั้น เพราะรูปแบบนั้นเป็นทางการเกินไป เรื่องแบบนี้ครูทุกคนสามารถทำได้ โดยสอดแทรกไปในห้องเรียน เช่น ก่อนจะเริ่มบทเรียน ก็อาจจะเล่าเรื่องราวของครูเองให้เด็กๆ ฟัง จากนั้น ก็เปิดโอกาสให้เด็กแลกเปลี่ยนหรือเล่าเรื่องของเขบ้าง อย่าคิดว่าเรื่องนี้เป็น การเสียเวลา เพราะนี่คือการสร้างสายสัมพันธ์ ความเป็นครูไม่ได้อยู่ที่การสอนเนื้อหาในบทเรียนเท่านั้น’

มาริช ในฐานะเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสิทธิเด็กให้ความเห็นต่อเรื่องที่เป็นการละเมิดสิทธิว่า ‘เป็นเรื่องที่ดูยาก และครูไม่ค่อยเท่าทัน มันไม่เหมือนการทำร้ายร่างกายที่เราเห็นร่องรอยของบาดแผล รอยฟกช้ำดำเขียว แต่การละเมิดสิทธิโดยใช้วาจาทำร้ายจิตใจมันเกี่ยวข้องกับสิทธิเด็ก ซึ่งเวลาเราทำงานอบรมกับครูเราก็ต้องคุยเรื่องพวกนี้ให้ครูเข้าใจ

‘สิ่งสำคัญที่เราทำกันคือ การพยายามให้ครูปรับทัศนคติของคุณที่มีต่อเด็ก โดยให้ครูอย่าด่วนตัดสินเด็ก

เวลาเกิดปัญหาแต่ช่วยกันค้นหาสาเหตุว่าที่เด็กทำแบบนั้นมีที่มาที่ไปอย่างไร อาจจะมาจากครอบครัว หรือว่ามาจากโรงเรียนก็ได้’

‘เพราะโรงเรียนเป็นแหล่งที่สามารถเพิ่มความรุนแรงหรือลดความรุนแรงในสังคมได้ด้วย’

.....

‘เออ แล้วหนูมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องคลิปที่ถ่ายเวลาเด็กตบกัน ตีกันว่ะ’

‘ตัวหนูไม่สนใจเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าถามว่าเพราะอะไรทำไมต้องถ่าย หนูว่าเพราะคนตบอยากเห็นทำตัวเองอ่ะว่าตบแล้วเป็นไง อย่างหนูพอตบเสร็จก็ถามเพื่อนว่าทำเป็นไงมั่ง เพื่อนก็บอกว่าโอ หนูเลยเข้าใจว่าส่วนหนึ่งคือพวกนี้เขาถ่ายไว้ดูกันเอง แล้วมันก็มีการส่งต่อกันเรื่อยๆ’

สาวน้อยหน้าใสวัย ๑๕ ตอบคำถาม ‘แล้วหนูไม่คิดเหรอว่าทำแบบนั้น มันละเมิดสิทธิคนอื่น’

‘ทำอะไรคะ’

‘การที่เราส่งคลิปต่อๆ กันไปเรื่อยๆ นะ’

สาวน้อยทำหน้างง เหมือนว่าเธอไม่เคยได้ยินคำๆ นี้มาก่อน ฉันจึงถามเธอใหม่อีกครั้ง

‘เคยได้ยินคำว่าละเมิดสิทธิไหม’

‘ไม่เคยได้ยินค่ะ’

เมื่อซักไซ้กับเด็กคนอื่นๆ รวมทั้งลูกสาวของตัวเอง ฉันก็ได้รู้ว่าที่โรงเรียนไม่มีการพูดคุยเรื่องพวกนี้เลย

‘ก็เคยได้ยินครูฝ่ายปกครองเขาพูดโทษพวกพี่ ม.๓ ว่า ห้ามมีคลิปไว้ในโทรศัพท์ ไม่ว่าจะเป็คลิปแบบไหนถ้าวันไหนสุ่มเจอ ก็จะถูกตัดคะแนนความประพฤติ แล้วครูก็จะหาให้เจอว่าใครเป็นคนแรกที่ส่ง คนนั้นก็จะถูกลงโทษ แคนั่นเองที่ได้ยิน’

‘แล้วทำไมเด็กๆ ชอบแอบถ่ายคนอื่น และก็ชอบส่งคลิปกัน’ ฉันถามคำถามนี้กับเด็กชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ชั้น ม.๑ เขาบอกว่าเพราะเด็กเห็นเป็นเรื่องสนุก เรื่องฮา ไม่คิดอะไร เพราะคนในคลิปไม่ใช่คนที่เรารู้จัก

‘แล้วถ้าจู่ๆ เปิดคลิปขึ้นมา เห็นเป็นรูปเพื่อนที่เรารักล่ะ’ คำตอบที่ได้จากเด็กชายที่อายุยังไม่ถึงวัยทำบัตรประชาชนคือ ความเงิบ

.....

นอกจากความรุนแรงที่พบเห็นได้ด้วยตาแล้ว ยังมี ความรุนแรงอีกรูปแบบหนึ่งที่เรามองไม่เห็น ซึ่งกำลัง เกิดขึ้นในโรงเรียนอย่างแพร่หลาย นั่นคือ การถ่ายและ ส่งคลิปวิดีโอผ่านมือถือ

เรื่องนี้มีข่าวยอมรับว่าแก้ปัญหาได้ยาก เนื่องจาก เทคโนโลยีนี้เป็นของใช้ส่วนตัว ‘ก็ต้องมีการพูดคุยกัน ผ่านครูที่ปรึกษาในช่วงโฮมรูมอย่างที่โรงเรียนบางกะปิ เราก็มีกฎว่าห้ามนำโทรศัพท์เข้ามาในโรงเรียน แล้วในช่วงโฮมที่ที่มีการอบรม ก็ให้ครูทำความเข้าใจกับเด็กถึง เรื่องผลดี ผลเสียของเทคโนโลยีประเภทนี้’

.....

‘ในความรู้สึกหนู การแอบถ่ายคลิปแล้วส่งต่ออะ มันเจ็บกว่าการถูกตบอีก’ สาวน้อยวัย ๑๔ ปีคนหนึ่ง ที่เคย ถูกแอบถ่ายคลิประบายความรู้สึกให้ฟัง

‘ถึงคลิปที่หนูถูกแอบถ่าย จะไม่ดูน่ากลัวอะไร แต่เราก็ไม่เคยเห็น มีแต่คนมาทัก แล้วพอหลังๆ เวลาคุยกับใครที่เอ่ยประโยคแรกว่า ‘ถามอะไรหน่อยสิ’ มันมักเป็นคำถามที่หลอนหนูมากเลย เพราะหนูใจไม่ดีทุกครั้งที่มีใครมาเริ่มต้นประโยคกับหนูแบบนี้ กลัวแต่ว่าเขาจะถามเรื่องคลิป หนูทราบมานานมากกับเรื่องนี้’

‘ทุกฝ่ายต้องช่วยกันสร้าง ‘พื้นที่ปลอดภัย’ ให้เกิดขึ้นในโรงเรียน เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และมีคนที่เขาสามารถปรึกษาได้ทุกเรื่อง ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีแต่ในช่วงโฮมพบครูที่ปรึกษาเท่านั้น เพราะรูปแบบนี้เป็นทางการเกินไป’

เมื่อถามถึงวิธีการที่จะทำให้เด็กๆ เข้าใจความรู้สึกของการถูกแอบถ่ายและการส่งต่อคลิปข้อเสนอของเธอคือ ‘ก็ต้องทำให้เด็กๆ เข้าใจความรู้สึกแบบที่หนูเจอว่ามันเป็นยังไง แต่คงยาก เพราะถ้าไม่เจอกับตัวเองก็ไม่ว่าใครก็ยังไม่เคยสอนเราเรื่องพวกนี้เลย’

กลับไปที่สาวน้อยอายุ ๑๕ คนเดิมที่มีเรื่องวิวาทกับเพื่อน และถูกเรียกผู้ปกครองมาแล้ว

‘แม้ว่าไม่ว่าที่หนูมีเรื่องกับเพื่อนถึงขั้นตบตีกัน’ ฉันถามเธอเป็นคำถามสุดท้ายก่อนอาหารมื้อนั้นจะสิ้นสุดลง ‘แม่ไม่ว่าอะไร ก็มารับทราบเรื่องในห้องปกครองแล้ว แม่ก็บอกหนูว่า ดีแล้ว ที่ทำแบบนั้น เพราะถ้าใครมารังแกเราก่อน เราก็ต้องสู้ แล้วแม่ก็โทรมาหาหนูหลังจากที่ได้ดูคลิปที่มีเด็กตบกัน แล้วออกข่าวทางทีวีว่า

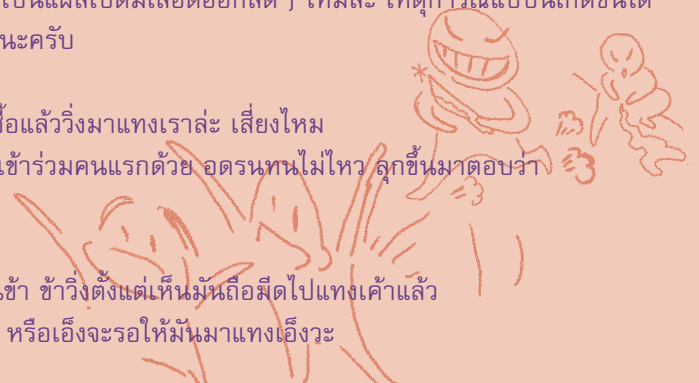
‘ถ้ามีเรื่อง ต้องสู้นะลูก ห้ามหนีแบบเด็กในคลิปนั้น ถ้าแกลหนี ไม่สู้ ฉันจะถือว่าแกลไม่ใช้ลูกฉัน’ *

เฮฮา (^-^) ก้าวย่น หนุ่มเมืองราด

ไม่เสียงหрокแบบนี้

ความกลัวต่อการติดเชื้อเอชไอวี ส่วนใหญ่มักจะกลัวติดจากเรื่องๆ จินตนาการขึ้น โดยลืมนึกถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุขึ้นตามจินตนาการนั้น จนมักทำให้มองข้ามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ท่ายู่จริง ๆ ครั้งหนึ่งของการอบรมเรื่องเอ็ดส์... ผู้เข้าร่วมการอบรมคนหนึ่งซึ่งเป็นคนชอบถาม...

- ผู้เข้าร่วม ๑ : ถ้าเราไปกินอาหารที่ผู้ติดเชื้อทำ แล้วเกิดมีเลือดผู้ติดเชื้อลงในอาหารด้วยจะเสี่ยงไหม
- วิทยากร : ก็ใช้หลัก QQR จับคู่ครับ ปริมาณของเชื้อ คุณภาพของเชื้อ ช่องทางที่เชื้อเข้าสู่ร่างกาย จะเห็นได้ว่า เชื้อไม่มีคุณภาพถ้าลงไปอยู่ในอาหาร ไม่เสียงหрокครับ
- ผู้เข้าร่วม ๑ : แล้วถ้าเราเผลอ เอามือไปจับโดนตุ่มหรือแผลผู้ติดเชื้อที่มีหนองหรือเลือดจะเสี่ยงไหม
- วิทยากร : เหมือนเดิมครับ เอาหลัก QQR มาจับดู ว่ามีปริมาณแค่ไหน และคุณภาพเป็นไง แผลแห้งหรือสด ส่วนทางเข้าสู่ร่างกายจะเข้าทางไหนได้ละครับ มือเราเป็นแผลเปิดมีเลือดออกสด ๆ ใหมละ เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้จริงๆ กับชีวิตเราหรือไม่ ลองคิดดูก็แล้วกันนะครับ
- ผู้เข้าร่วม ๑ : (อยากรู้หรืออยากต้อนวิทยากรก็ไม่รู้)
อ้าว... แล้วถ้าเกิดมีคนเอาเลือดมาแทงผู้ติดเชื้อแล้ววิ่งมาแทงเราละ เสี่ยงไหม
- ผู้เข้าร่วมการอบรมคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่เงียบๆ และเป็นเพื่อนผู้เข้าร่วมคนแรกด้วย อตรนทนนไม่ไหว ลุกขึ้นมาตอบว่า
- ผู้เข้าร่วม ๒ : ไม่เสียงหрокอย่างนี้
- ผู้เข้าร่วม ๑ : ทำไมไม่เสียงวะ เอ็งลองบอกหน่อยสิ
- ผู้เข้าร่วม ๒ : เอ็งจะเสี่ยงยังงั้นไม่รู้ด้วยหрок แต่ถ้าเป็นข้า ข้าวิ่งตั้งแต่เห็นมันถือมีดไปแทงเค้าแล้ว ไม่ต้องรอให้มาแทงข้าหрок ยังไงก็ไม่เสียง หรือเอ็งจะรอให้มันมาแทงเอ็งวะ

ไอน์สไตน์จึงหันหลัง

ให้กับคำสอนที่หวังดีของผู้ใหญ่?

ความอยากรู้อยากเห็นเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ และมักจะมามากในช่วงวัยรุ่น ช่วงเจริญวัยที่ร่างกายเจริญเติบโตเต็มที่ มีสรีระและสัดส่วนที่ต่างจากเมื่อครั้งยังเยาว์วัย

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ทำให้ชายหญิงวัยเจริญพันธุ์ต่างเกิดความสงสัยใคร่รู้ในความเปลี่ยนแปลง และความสงสัยดังกล่าวก็กลายเป็น ‘ความหมกมุ่น’ ที่เกินพอดีในสายตาของผู้ที่เคยผ่านช่วงวันเวลาเหล่านี้หลาย ๆ คน

สิ่งที่ถามกันอยู่บ่อยครั้งคือ ความสงสัยเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหาหรือไม่? บางทีว่าก็ เพราะผลลัพธ์ของความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่ ‘ไม่ควร’ นั้น ทำให้เกิดสิ่งผิดพลาดจนชีวิตของวัยรุ่นบางคนต้องแปรผันไปในทางที่เลวร้าย

บางคนว่าไม่ก็ถ้า หากมันอยู่ในความ ‘พอดี’

คำถามเหล่านี้วนเวียนเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า รวากับไม่มีที่สิ้นสุด

ในที่สุดคำถามและข้อถกเถียงที่เกิดขึ้นอย่างซ้ำซากกลายเป็นประเด็นที่น่าเบื่อและไม่น่าสนใจสำหรับกลุ่มวัยรุ่น

เหล่าคนวัยเรียนเหล่านี้ต่างเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นข่าวบทความ โฆษณา หรือคาร์ตูนรศในข้อห้ามต่างๆ ในเรื่องเพศ ที่พวกเขามองเห็นว่าเป็นเรื่องเดิมๆ

และในที่สุดพวกเขาก็หันหลังให้โดยสิ้นเชิง ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องของพวกเขาเองแท้ๆ

เพราะนอกจากคำสอนต่างๆ จะเป็นเรื่องที่ ‘พวกผู้ใหญ่’ หยิบขึ้นมาบ่อยเกินไปแล้ว ยังเป็นประเด็นที่คนเหล่านี้พูดอยู่ฝ่ายเดียว ขณะที่ ‘เด็ก’ ที่ถูกมองว่า เป็นพวก ‘รักสนุก’ ไม่ได้ออกมาแสดงความคิดเห็นเลยซักนิด

...สิ่งที่กั๊งฝ่ายผู้ใหญ่กับเหล่าวัยรุ่นกั๊งหลายต้องการ อาจไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง แต่เป็น ‘หนทาง’ ในการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนมุมมองซึ่งกันและกัน เพื่อจะนำไปสู่ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับกั๊งสองฝ่าย...

หรือหากมีโอกาสได้พูดขึ้นมา ก็จะถูกความอาวุโส กลบมิด ปิดบังความคิดที่แท้จริงของเยาวชน ทว่าเปิดรับแต่ความคิดที่คิดว่า ‘ถูกต้อง’ ตามธรรมเนียมของสังคม

เสียงพูดของเยาวชนจึงเงียบงันและไม่มีใครได้ยิน

การปิดกั้นความคิดของเหล่าวัยรุ่นเหล่านี้ ก็คือสิ่งที่ทำให้คำถามที่เหล่าผู้ใหญ่ถามกัน ไม่เคยได้รับคำตอบที่แท้จริง

ผลที่ได้รับก็คือ การเข้าใจและการตีความต้นตอ หรือสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากความอยากรู้อเหล่านั้นคนละทิศทาง และการแก้ปัญหาที่ผิดวิธี หรือได้ผลน้อย

อีกทั้งยังเป็นการยุยงให้เหล่าคนหนุ่มสาวกระทำในสิ่งที่ผู้ใหญ่เห็นว่าเป็นสิ่งผิดและไม่ควรกระทำ สุดท้ายปัญหาที่ยังคงวนเวียนกลับไปมาอยู่เช่นเดิมโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

แท้จริงแล้ว สิ่งที่ทั้งฝ่ายผู้ใหญ่กับเหล่าวัยรุ่นทั้งหลายต้องการ อาจไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง แต่เป็น ‘หนทาง’ ในการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนมุมมองซึ่งกันและกัน เพื่อจะนำไปสู่ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับกั๊งสองฝ่าย

สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ ก็เมื่อผู้ใหญ่หยุดฟังความคิดของวัยรุ่น เปิดใจให้กว้าง และทำความเข้าใจในสิ่งที่ตนมักคัดค้านมาตลอด ❄

เชก ต่อย ตบ ตี... คือวิถีเยาวชนรึ?

...การเอาชนะคะคานกันด้วยการทะเลาะวิวาท มันคือการ
แสดงอะไรบางอย่างเพื่อให้เกิดการยอมรับ
ดังนั้นจะต้องไม่ลืมว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับแค่เยาวชน
แต่พฤติกรรมเช่นนี้เกิดขึ้นได้กับคนทุกกลุ่ม และเกิดขึ้นอยู่
ตลอดเวลา...

พฤติกรรมที่เด็กบางกลุ่มตบตีกัน อาจจะทำให้คนใน
สังคมรู้สึกกังวล แต่สังคมไม่ควรมองว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมี
เหตุมาจากเยาวชนฝ่ายเดียว เพราะพฤติกรรมต่างๆ ของ
เยาวชนก็เป็นตัวสะท้อนสังคมว่า ที่ผ่านมามีเด็กขาดการ
ปลูกฝังที่ดี จึงแสดงออกโดยขาดความรับผิดชอบ

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้ใหญ่เป็นอย่างไร เด็กและ
เยาวชนก็เป็นเช่นนั้น

เรื่องการทะเลาะเบาะแว้งนี้ โดยทั่วไปแล้ว การเป็นผู้
ศึกษาหาความรู้ของเยาวชนในปัจจุบัน พวกเขากลับได้รับ
'ความรู้' ที่ไม่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง
เยาวชนจึงหันไปหิยนิยมเอารูปแบบอย่างง่ายตามสื่อมาใช้
โดยที่สื่อเหล่านั้นก็แทบไม่เคยนำเสนอวิธีการปรองดอง
เมื่อเกิดความขัดแย้ง กลับมีแต่ความรุนแรงในรูปแบบของ
ความบันเทิงให้ได้ชม ซึ่งมักจะจบลงด้วยการใช้กำลังเพื่อ
ตัดสินหาผู้ชนะ

ในอีกด้านหนึ่ง มักมีการพูดทักท้วงถึงเหตุแห่งการ
วิวาทของเยาวชนหญิงว่า ทะเลาะกันเพื่อแย่งผู้ชาย แต่
หากพิจารณาให้ดี ใช่ว่าจะเป็นเรื่องผู้ชายเพียงเรื่องเดียว
ยังมีเรื่องศักดิ์ศรี การแสดงออก ห่มั่นไส้ เหม็นชู้หน้า ซึ่งก็
ไม่ต่างไปจากมูลเหตุการวิวาทของเพศชาย

นิवारรณ ชั้น ม.๕ ผู้ที่เพิ่งผ่านประสบการณ์ทะเลาะ
ตบตี กล่าวว่า ตอนนั้นไม่รู้เหมือนกันว่าทำไปได้อย่างไร
ตบกันกลางตลาดสด ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาแข็งแรงกว่า และเรา
ไม่มีทางสู้ได้ แต่เวลานั้นเห็นข้างตัวท่ามด อาจจะเป็น
เพราะมีเพื่อนคอยช่วย

'รู้สึกห่มั่นไส้ไม่ถูกชะตากับคู่กรณีมาตั้งแต่สมัยประถม
ที่ผ่านๆ มากก็ไม่ค่อยจะลงรอยกันสักเท่าไร เคยมีเรื่อง
กระทบกระทั่งมาแล้ว ๒-๓ ครั้ง แต่ไม่รุนแรงเท่าครั้งนี้'

นันทยา ชั้น ม.๕ คู่กรณีของนิवारรณ กล่าวว่า ตอน
นั้นกลัวและตื่นเต้นมาก แต่ก็คิดในใจตลอดว่าจะต้องสู้
ให้ได้ เป็นไงก็เป็นกัน แต่ถ้าจะให้ตบกันเพื่อแย่งผู้ชายก็
ไม่เอาด้วยหรอก ใครอยากได้ก็เอาไปเลย เพราะถึงตบ
ชนะแย่งมาได้ ก็ไม่ได้แปลว่าเขาจะรักเรา

'หนูอยากจะบอกว่า เวลาที่จะมีเรื่องทะเลาะตบตี เพื่อน
มีส่วนมากในการตัดสินใจว่าจะมีหรือไม่มีเรื่อง ถ้าวันนั้น
อยู่คนเดียวก็คงไม่มีเรื่อง'

จะว่าไปแล้วการเอาชนะคะคานกันด้วยการทะเลาะ
วิวาท มันคือการแสดงอะไรบางอย่างเพื่อให้เกิดการยอมรับ

ดังนั้นจะต้องไม่ลืมว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับ
แค่เยาวชน แต่พฤติกรรมเช่นนี้เกิดขึ้นได้กับคนทุกกลุ่ม
และเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แม้แต่กับผู้ใหญ่ แทนที่จะ
แก้กันในภาพรวม โยต้องมาเพ่งเล็งแต่เยาวชนคน
อายุน้อยกว่า *

บิกอะไรไม่ได้ หาคอะไรไม่เจอ... ต้องไปที่นี่

ถ้าจะพูดถึงเว็บเสิร์ชเอนจินที่มีข้อมูลเพียบพร้อม หลายคนคงนึกถึงเว็บยอดฮิตอย่าง Google แต่ด้วยข้อมูลที่แสดงผลออกมามากมายแทบล้นจอ อาจส่งผลให้การค้นหาข้อมูลไม่เป็นไปตามที่ต้องการ

เทคนิคง่ายๆ ต่อไปนี้ จะช่วยให้การค้นหาสะดวก รวดเร็ว ประเภทคลิกปุ๊บ เจอปั๊บ แต่ก่อนอื่นเรามาทำความรู้จักกับเว็บเสิร์ชเอนจินตัวนี้กันก่อน

Google (www.google.com หรือ www.google.co.th สำหรับหน้าเว็บภาษาไทย) คือ เว็บไซต์ที่ให้บริการค้นหาข้อมูลในโลกของอินเทอร์เน็ต โดยค้นหาข้อมูลจากข้อความ หรือตัวอักษรที่เราพิมพ์เข้าไป แล้วทำการค้นหาข้อมูล รูปภาพ หรือเว็บเพจที่เกี่ยวข้องนำมาแสดงผล

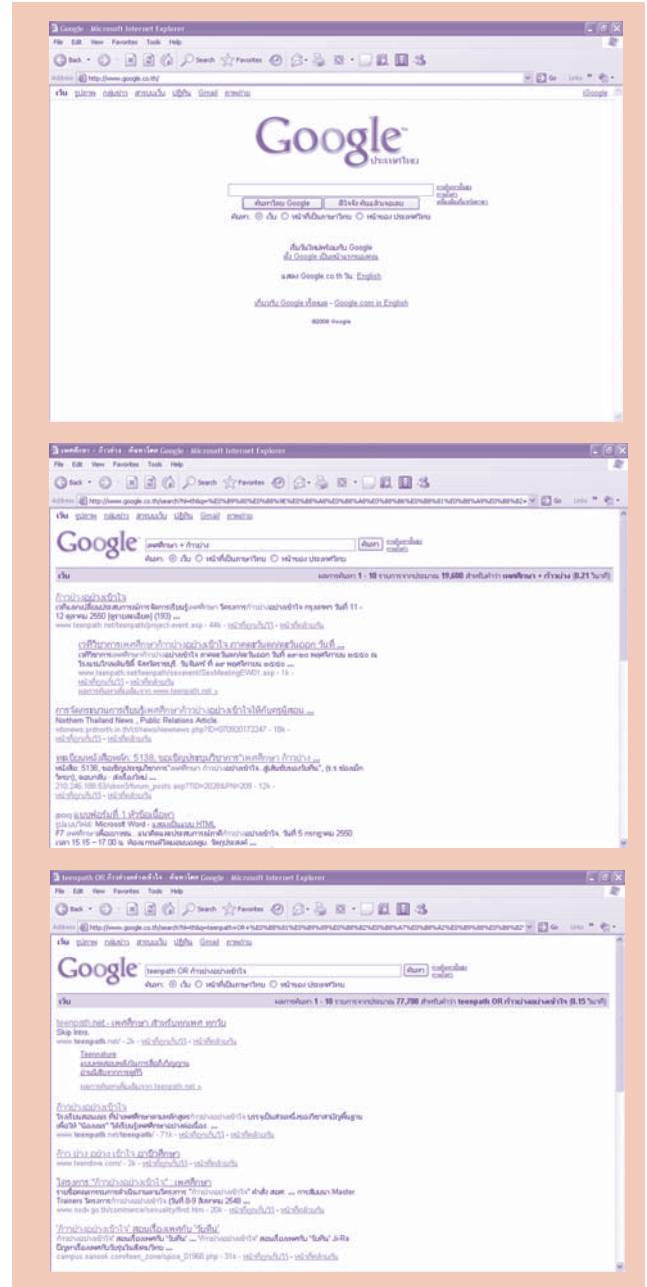
บริการค้นหาข้อมูลของ Google ถูกแบ่งไว้ ๒๐ หมวด จะขอแสดงตัวอย่างบางหมวดที่จำเป็นดังนี้

- ▲ **เว็บ (Web)** เป็นการค้นหาข้อมูลในรูปแบบของเว็บไซต์ต่างๆ ทั่วโลก โดยการแสดงผลจะแสดงเว็บไซต์ที่มีค่าที่เป็นคีย์เวิร์ดอยู่ในเว็บไซต์นั้น
- ▲ **รูปภาพ (Images)** เป็นการค้นหาไฟล์รูปภาพจากคีย์เวิร์ดที่ใส่ลงไป อาจจะเป็นชื่อรูป หรือเป็นหน้าเว็บเพจที่มีรูปอยู่ในนั้น
- ▲ **วิดีโอ (Video)** เป็นการค้นหาไฟล์วิดีโอที่มีคนนำมาโพสต์ไว้ในเว็บ Google Video
- ▲ **กลุ่มข่าว (News Groups)** เป็นการค้นหาข่าวสารจากกลุ่มสมาชิกที่ใช้บริการ Google News Groups เพื่อรับส่งข่าวสารกันเองระหว่างสมาชิก
- ▲ **แผนที่ (Map)** เป็นการค้นหาแผนที่ที่มีอยู่ทั่วโลก โดยใช้ฐานข้อมูลที่มีอยู่ของ Google Earth
- ▲ **เว็บไดเรกทอรี (Web Directory)** Google มีการจัดประเภทของเว็บไซต์ออกเป็นหมวดหมู่ ซึ่งผู้ใช้สามารถค้นหาเว็บในเรื่องที่ต้องการตามหมวดหมู่ที่มีอยู่แล้วได้เลยทันที

สำหรับเทคนิคง่ายๆ เพื่อให้การค้นหาสะดวก และตรงความต้องการมากขึ้น มีดังนี้

AND หรือ + เป็นการค้นหาคำที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นกว่าการค้นหาโดยการพิมพ์คำโดดๆ เช่น เพศศึกษา+ก้าวอย่าง ข้อมูลที่ปรากฏจะมีเพียงเรื่องเพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับโครงการก้าวอย่าง เท่านั้น แต่โดยทั่วไปแล้ว Google จะตั้งค่าการค้นหาให้เป็น AND อยู่แล้ว เพียงพิมพ์คีย์เวิร์ดที่ต้องการ เว้นวรรค จากนั้นพิมพ์คีย์เวิร์ดรอง เช่น เพศศึกษา ก้าวอย่าง ก็จะแสดงผลเช่นเดียวกัน

NOT หรือ - สำหรับคำสั่งนี้จะเป็นการตัดคำที่ไม่ต้องการออกไป โดยใส่เครื่องหมาย-ที่หน้าคำที่ต้องการเอาออก เช่น เพศศึกษา-คุมกำเนิด ในที่นี้จะเป็นการค้นหาเพศศึกษา ยกเว้นเรื่องคุมกำเนิด

OR คำสั่งนี้ไม่มีสัญลักษณ์ และควรพิมพ์ด้วยตัวใหญ่ เป็นคำสั่งที่ใช้เพื่อหาคำใดคำหนึ่งในคำที่ค้นหา เช่น teenpath OR ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ เราจะได้เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับคำว่า teenpath หรือ ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ขึ้นมาให้เลือก

เทคนิคง่ายๆ เพียงเท่านี้ การค้นหาข้อมูลในแต่ละครั้งของคุณก็จะตรงใจและประหยัดเวลาอย่างไม่น่าเชื่อ...ลองดูนะคะ... ❄

❖ ลูกวัยรุ่นเบื่อบ๊อแม่

คุยกับลูกที่เรียนอยู่ชั้น ม.๒ ไม่ได้แล้วคะหน้า เพราะลูก เบื่อนหน้าหน้า บ่นว่าพ่อแม่หน้าเบื่อบ๊อ ชีบ่น ทำไงดี

แม่คนเดิม

ตอบ

พ่อแม่ดูหน้าเบื่อบ๊อ ชีบ่น เพราะว่าโลกรอบข้างของเด็ก เปลี่ยนไปหมดแล้ว มีแต่พ่อแม่ที่นั่นแหละครับที่ไม่เปลี่ยน...

ก็แน่ล่ะครับ เพราะว่าพ่อแม่คิดว่าตัวเองเลี้ยงลูก ก็ต้องมีอำนาจเหนือลูก ซึ่งเป็นเรื่องที่(ผม)เข้าใจได้ แต่เด็กไม่เข้าใจ

ลองคิดดูสิครับ โลกรอบตัวของเด็กเปลี่ยนไปแค่ไหน โดยเฉพาะโลกของการบริโภค เด็กเป็นเป้าหมายในการ จับจ่ายใช้สอย เมื่อผู้ผลิตต้องการจะทำมาหากินกับเด็ก เขาก็จะต้องแสดงความห่วงใย สร้างภาพ และความรู้สึกที่ดี กับเด็ก

นอกจากนี้เรายังต้องพิจารณาโรงเรียนสอนพิเศษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการบริโภคไปแล้วครับ สังเกตสิครับว่า สมัยนี้โรงเรียนสอนพิเศษเต็มไปด้วยครูที่สร้างสรรค์ ความสนุกในกิจกรรมที่เรียกว่า edutainment แต่สิ่งนี้ก็ ต้องแลกมาด้วยค่าสอนพิเศษอันแพงลิ่ว

ฮ่าๆ พุดง่าย ๆ ก็คือ เวลาจะเอาเงินจากเด็ก ทุกอย่างก็จะดูดีนั่นแหละครับ ส่วนเวลาที่เราต้องใช้จ่ายดูแล เด็ก ทุกอย่างก็จะเป็นเรื่องของการที่เราต้องเข้าไปบ่นจน ลูกมองว่าหน้าเบื่อบ๊อ

ธรรมดาครับ เมื่อเด็กเบื่อเราก็ชี้แจงไปว่า ก็ เพราะเราเลี้ยงเขา และเขาเอาตั้งค์เรา ไม่ใช่เราเอา ตั้งค์เขา มันก็เป็นเช่นนั้น

หรือจะลองเปลี่ยนตัวเองไปเป็นเหมือนพี่ๆ ดีเจ ครูสอนพิเศษ พี่ๆ ศิลปิน ก็ไม่เลวนะครับ ลูกจะได้ ตื่นเต้น...❖

❖ ครูเพศศึกษากลัวสามีเบื่อบ๊อ

ตั้งแต่เป็นครูเพศศึกษากับก้าวย่างๆ มาสามปี ตอนนี้นำเริ่มต่อว่า ‘คุณอย่าเอาหลักวิชาการเรื่อง เพศอะไรของคุณนั้นมาทำเป็นชวนคิด ชวนคุยกับผม นะ’ เขาบอกว่าดิฉันพุดจาไม่เหมือนเดิม คุณสมเสร็จ ช่วยหน่อยสิคะ กลัวสามีเบื่อบ๊อคะ

ครูเพศ

ตอบ

เขาให้ไปสอนนักเรียนครับ ดันไปสอนสามี... เรื่องสำคัญคือ เวลาที่คุณครูมาอบรม คุณครูนั้น มาอย่างเต็มใจ แต่เวลาที่คุณครูจะไปอบรมสามีนั้น เรา ต้องถามก่อนว่า สามีคุณครูนั้นเต็มใจไหม ที่จะถูก ชวนคิด-ชวนคุย

ทางออกก็คือ บอกเขาว่าขอโทษ และอธิบายว่า มันก็เหมือนที่เราไปเจออะไรที่แปลกใหม่ น่าตื่นตาตื่นใจ ดังนั้นสามีก็คือคนๆ แรกที่เรารัก เราแคร์ เรา อยากแชร์ หรือแบ่งปันความรู้สึกต่างๆ ให้ พุดไปกอดไป หอมแก้มไป ให้เขารู้ว่าหลักวิชานั้นก็เป็นเรื่องของ หลักวิชา... อออิ

ธรรมดาครับผม บางทีคนที่เรารักที่สุดอาจจะยังไม่พร้อมที่จะรับสิ่งใหม่ๆ มากกว่าเด็กๆ เสียอีก ❖

❖ กำไ้มากมาย ไม่นิยม 'รักนวลสงวนตัว'

แอบอ่านคอลัมน์ของคุณมาได้หลายเล่ม สังเกตว่าโครงการฯ และคอลัมน์ของคุณ ไม่ส่งเสริมให้เด็กรักนวลสงวนตัว เห็นได้ชัด ทำแบบนี้คุณคิดว่าเป็นทางออกของการแก้ปัญหาเยาวชนได้จริงหรือ เมื่อเอาแต่ทฤษฎีฝรั่งมารอกหูครูไทย

นางสาวสมแหวน

ตอบ

พวกเราไม่ได้ตั้งหลักในการทำงานที่เรื่องของการทำให้เด็กรักนวลสงวนตัว หรือส่งเสริมให้เอากัน สิ่งสำคัญของเราคือการส่งเสริมให้เด็กมีความเข้าใจในเรื่องเพศที่มีมากกว่าเรื่องของการส่งเสริมให้เอากันหรือไม่เอากัน

เราไม่ได้ตั้งประเด็นที่ว่าต้องรักนวลสงวน หรือไม่รักนวลสงวน เพราะคนที่รักนวลสงวนตัวนั้นอาจไม่มีความเข้าใจเรื่องเพศเลยก็ได้ และการรักนวลสงวนตัวอาจไม่ใช่การป้องกันที่ดีที่สุดที่จะสร้างอำนาจให้กับเยาวชนเท่ากับการรับรู้ทัศนคติที่หลากหลายในเรื่องเพศ เพศสภาวะ และเพศวิถี

เราตั้งหลักง่ายๆ ว่า เรื่องเพศนั้นเป็นเรื่องของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ และเรื่องเพศศึกษาสำหรับเยาวชนนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะเรากำลังใช้อำนาจบังคับเยาวชน เราต้องการได้ยินเสียงของพวกเขา และนำเสนอข้อมูลข่าวสารในเรื่องของเพศสภาวะ (สภาวะของการเป็น และถูกกำหนดให้เป็นเพศใดเพศหนึ่ง และความเข้าใจที่มีต่อเพศอื่นๆ) และเพศวิถี (ทิศทางในการแสดงออกในเรื่องของเพศ)

การแบ่งแยกระหว่างสิ่งที่เรียกว่าฝรั่งและไทยนั้นดูจะไม่ง่ายขึ้น เราอยากให้เห็นถึงความหลากหลายและทางเลือก ซึ่งทำให้ท่านผู้รับข้อมูลเห็นว่าโลกนี้มีด้วยกันหลายแบบ และท่านจะได้ตัดสินใจอย่างรอบด้านขึ้นครับ ❖

❖ กำไ้มันเยอะ ไม่พูดบอกรัก

ผู้ชายที่คบกับหนูมาเกือบปีพูดแค่ 'ไม่รัก แต่ผูกพัน' ทำไม่ถึงพูดว่า 'ผมรักคุณ' ออกมาไม่ได้

เด็กแอ็บแบ๋ว

ตอบ

การที่ผู้ชายคนนั้นเขาไม่พูดคำว่าผมรักคุณ อาจจะมีทั้งในส่วนที่เขาเป็นคนจริงจัง ไม่อยากโกหกคุณ ทั้งที่คุณอาจจะอยากฟังคำๆ นี้ และไม่จริงจังมากนักก็ได้

พูดง่าย ๆ ว่าเขาอาจจะคิดว่าการพูดว่าผมรักคุณนั้นแปลว่าเขาจะแต่งงานกับคุณ หรือเขาอาจจะเคยผิดหวังเสียใจกับความรักมาก่อนเลยไม่อยากรีบบอกคำๆ นี้หมายความว่าผมมองเขาในแง่ดีนะครับ

ส่วนในด้านอื่นๆ เขาอาจจะรู้สึกว่าเขายังไม่พร้อมจะผูกมัดตัวเองกับคุณ และอาจจะอยากให้คุณเปิดโอกาสกับตัวคุณเองเช่นกัน

อย่าเครียดเรื่องนี้นะครับ เพราะมันจะเผาตัวเอง และทำให้ความสัมพันธ์มันเปลี่ยนสภาพไปเป็นเรื่องของความคาดหวังมากกว่าเรื่องของการรัก หรือความผูกพัน

อย่าคาดหวังกับคำพูดมากนัก เพราะบางทีคำพูดที่ไม่มีแก่นสาร-ความจริง มันจะทำให้เรามากกว่าสิ่งที่ไม่ได้พูดแต่มีความหวังอยู่ในนั้นครับ ❖

แบ่งกลุ่มย่อยไปทำไม ?

หนึ่งในวิธีการเรียนรู้ที่พบบ่อยในแผนการเรียนรู้ เพศศึกษาของโครงการก้าวอย่างเข้าใจ คือ ‘การแบ่งกลุ่มย่อย’ เพื่อให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยน ถกเถียง หาคำตอบในประเด็นต่างๆ

รูปแบบ ‘แบ่งกลุ่มย่อย’ คงถูกใช้งานบ่อยครั้งจนได้ยินเสียงสะท้อนว่า ‘น่าจะหารูปแบบกิจกรรมใหม่ๆ บ้าง มีแต่แบ่งกลุ่มย่อยจนเด็กเบื่อ’ รู้เลยว่า เดี่ยวครูต้องให้แบ่งกลุ่ม แล้วก็นำเสนอ

เมื่อเป็นดังนี้ คุณครูบางท่านจึงเลือกที่จะรวบรัดขั้นตอน จากที่ให้มีการแบ่งกลุ่มย่อย (อีกแล้ว) เป็นการถามคำถามกับนักเรียนกลุ่มใหญ่เลย โดยอธิบายว่าเพื่อไม่ต้องเสียเวลาแบ่งกลุ่ม อีกทั้งคำตอบจากเด็กแต่ละกลุ่มย่อยก็มักจะออกมาคล้ายๆ กัน

การปรับกิจกรรมที่ออกแบบไว้สำเร็จรูปให้เหมาะสมไม่ว่าจะกับผู้เรียน กับสถานการณ์ หรือกับเวลา ล้วนเป็นสิ่งที่ทำได้และควรทำ トラบเท่าที่วิธีการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของแผน และรักษาหัวใจของการเรียนรู้ไว้ได้

ถามว่าการแบ่งกลุ่มย่อย ต้องการอะไร ?

การเรียนรู้แบบไทยๆ ที่เป็นมาไม่ค่อยเอื้อให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นในกลุ่มใหญ่มากนัก แต่หากเป็นกลุ่มเล็กลงมา การพูดแสดงความคิดเห็นสำหรับหลายคนก็ง่ายขึ้น

การมีส่วนร่วมจากการช่วยกันเสนอความเห็น การฟังเพื่อน การโต้แย้ง หรือการเห็นด้วย การให้เหตุผล การหาข้อสรุปของกลุ่ม ล้วนเป็นกระบวนการที่กระตุ้นให้สมองทำงาน

ใช้ใหม่ว่า เป็นทักษะการคิด ที่เราอยากฝึกฝนให้เกิดแก่ผู้เรียน

การทำอะไรซ้ำๆ บ่อยๆ

มุมหนึ่งคือ นำเบื้อ แต่อีกมุมหนึ่ง คือการพัฒนาทักษะ คงไม่มีทักษะอะไรที่ฟังแล้วทำได้ หรือทำครั้งเดียวก็เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้กระบวนการ หรือเครื่องมือ จะเกิดประสิทธิภาพอย่างไร ยังสำคัญที่คนใช้

‘กลุ่มย่อย’ จะน่าเบื่อหรือจะสนุก ขึ้นอยู่กับครูเช่นกันว่าจะสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้อย่างไร

นอกจากจะกระตุ้นให้เด็กพูดคุยแลกเปลี่ยนในประเด็นที่น่าคิดค้นหาคำตอบแล้ว ระหว่างที่เด็กคุยกลุ่มย่อย สิ่งที่คุณครูทำ คือตามไปฟัง และสังเกต ทั้งประเด็นที่สมาชิกในแต่ละกลุ่มพูดคุยถกเถียงแลกเปลี่ยนทัศนะกัน เพราะนั่นคือเนื้อหาที่น่าสนใจ และคือขั้นตอนที่เด็กเกิดการเรียนรู้

รวมทั้งสังเกต ‘ทักษะ’ และ ‘พัฒนาการ’ ของนักเรียนแต่ละคน จากวิธีการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล การรับฟัง บทบาทการนำ เป็นต้น

หากคุณครูหนึ่งรอจนถึงตอนที่แต่ละกลุ่มนำเสนอ อาจเป็นไปไม่ได้ที่คำตอบของแต่ละกลุ่มจะคล้ายๆ กัน เป็นคำตอบแบบสรุปของทีม ที่ไม่ได้นำเสนอรายละเอียด ขาดสีสัน และไม่ได้บอกความคิดเห็นที่แตกต่างในการคุยกลุ่มย่อย จนอาจนำมาซึ่งความน่าเบื่อในการนำเสนอให้กับกลุ่มใหญ่ และครูไม่รู้จะสรุปอะไร เพราะคล้ายกับว่าคำตอบก็เป็นเช่นนั้น

การที่คุณครูแวะเวียนไปสังเกตในกลุ่มย่อย เก็บบางประเด็นมาตั้งคำถาม ชวนคุยต่อหลังจากที่แต่ละกลุ่มนำเสนอ นอกจากแสดงให้เด็กเห็นว่าครูสนใจการแลกเปลี่ยนของพวกเขาด้วยแล้ว ครูยังมีประเด็นที่จะนำมาเชื่อมร้อยการเรียนรู้ ต่อยอดเพิ่มเติม ก่อนจะไปสู่การสรุปบทเรียนครั้งนั้นๆ

หัวใจของการทำกลุ่มย่อย จึงอยู่ที่การถกเถียงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่มย่อย มากกว่าคำตอบสุดท้าย

การเรียนรู้ระหว่างทาง...ที่แต่ละคนได้จึงเป็นเรื่องสำคัญ อาจจะมากกว่าคำตอบปลายทาง *

เอดส์รักษาได้...!!

...ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร การได้รับข้อมูลที่รอบด้าน และการฝึกพัฒนาทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศต่างหาก น่าจะเป็นทางที่ช่วยคลี่คลายปัญหาที่ตามมาจากร่องเพศ รวมถึงเรื่องเอดส์ด้วย

การรณรงค์เรื่อง ‘เอดส์รักษาได้’ (AIDS can be treated) ได้สร้างความไม่สบายใจให้กับผู้คนจำนวนมาก คนจำนวนหนึ่งไม่สบายใจเพราะคิดว่าเป็นเรื่องเท็จ เป็นไปได้ไง บอกกันว่าเอดส์เป็นแล้วตาย รักษาไม่หาย แล้วจู่ๆ ก็มาเปลี่ยนเป็นเอดส์รักษาได้

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้อธิบายได้ไม่ยาก

ผู้ติดเชื้อเอชไอวี คือผู้ที่ติดเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นสาเหตุของภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่อง หรือที่เรียกกันว่าเอดส์ ผู้ป่วยเอดส์คือ คนที่เป็นโรคฉวยโอกาสชนิดต่างๆ อันเนื่องมาจากภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องเพราะได้รับเชื้อเอชไอวี

ปัจจุบัน ‘โรคฉวยโอกาส’ เช่น วัณโรค ปอดอักเสบ เชื้อราเยื่อหุ้มสมอง ฯลฯ ล้วนสามารถ ‘รักษาได้’

ขณะเดียวกัน ‘ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่อง’ ก็ใช้ยาต้านไวรัส (ARV) ช่วยคุมปริมาณเอชไอวี ทำให้ภูมิคุ้มกันทานถูกทำลายลดลง ร่างกายสร้างภูมิขึ้นมาใหม่ จนฟื้นสภาพภูมิคุ้มกันบกพร่อง

ดังนั้นเชื้อเอชไอวียังมีเหลืออยู่ในร่างกาย แต่เอดส์รักษาได้... ฟันธง

มีคนอีกจำนวนหนึ่งเกรงว่า ถ้าวินิจฉัย ‘เอดส์รักษาได้’ คนจะไม่กลัว และพากันไม่ป้องกัน ส่วนผู้ป่วยเอดส์ที่ผ่านการรักษา จนกลับมาเป็นผู้ติดเชื้อที่ร่างกายแข็งแรง ก็อาจจะมีเพศสัมพันธ์ จนแพร่เชื้อเอชไอวีได้อีก

ประเด็นนี้อาจจะต้องลองเปรียบเทียบกับโรคอื่นๆ ดู เรา รณรงค์เรื่องมะเร็งตับ มะเร็งปอด ฤกษ์ลมโป่งพอง ฯลฯ แล้ว เกิดอะไรขึ้นกับการบริโภคสุราและการสูบบุหรี่ในปัจจุบัน

จะมาสรุปว่า คนยังสูบบุหรี่เพราะไม่กลัวมะเร็ง ก็ไม่น่าจะใช่ ที่หวังว่าการสร้างความกลัวแล้วจะทำให้คนเปลี่ยน

พฤติกรรม จึงอาจไม่ใช่คำตอบสุดท้าย

ในอีกทางหนึ่ง ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร การได้รับข้อมูลที่รอบด้าน และการฝึกพัฒนาทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศต่างหาก น่าจะเป็นทางที่ช่วยคลี่คลายปัญหาที่ตามมาจากร่องเพศ รวมถึงเรื่องเอดส์ด้วย

อีกเรื่องที่กลัวว่าผู้ติดเชื้อเมื่อได้รับการรักษา ร่างกายแข็งแรงแล้วจะมีเชื้อกลายพันธุ์โดยไม่ป้องกันจนแพร่เชื้อต่อไปยังผู้อื่น เรื่องนี้ก็พอเข้าใจได้ แต่คำถามที่สำคัญก็คือ หากกลัวว่าผู้ติดเชื้อจะแข็งแรงแล้วแพร่เชื้อ เราก็จะไม่รักษา ปล่อยให้เสียชีวิตหรือ?

แต่ถ้ากลัว แล้วมาร่วมกันสร้างความเข้าใจกับสังคมในเรื่องการป้องกัน และเพิ่มอำนาจในการป้องกันให้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย วัยรุ่น เยาวชน ฯลฯ ก็เป็นเรื่องที่น่าจะทำ (และควรจะทำตั้งนานแล้วด้วย)

โดยทั่วไปผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์ที่เข้ารับการรักษาก็จะได้รับข้อมูลที่รอบด้าน รวมถึงเรื่องการป้องกันไม่ให้ตัวเองได้รับเชื้อเพิ่ม ซึ่งก็คือวิธีเดียวกับการป้องกันไม่ส่งต่อเชื้อให้ผู้อื่นนั่นเอง

ขณะเดียวกันเมื่อได้รับการรักษาด้วยยาต้านไวรัส เชื้อเอชไอวีจะถูกควบคุมจนมีปริมาณลดลงมาก ซึ่งหมายถึงโอกาสการส่งต่อเชื้อให้ผู้อื่นก็ลดลงเช่นกัน (เหมือนกรณีที่มีการให้ยาต้านไวรัสกับหญิงตั้งครรภ์เพื่อลดโอกาสส่งต่อให้ลูก)

จะว่าไปแล้วประเด็นที่น่ากังวลกว่าก็คือ ผู้ติดเชื้อที่ไม่รู้ผลเลือด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าคนที่รู้ผลเลือดเสียอีก โอกาสป้องกันกับคู่ของคนกลุ่มนี้มักจะลดน้อยลง

เพราะไม่รู้และไม่คิดว่าตนเองจะมีเชื้อ ❖

วิวๆ ที่หาดวอน หาดแหลมแท่น

สวัสดิ์จำท่านผู้อ่านที่เคารพรักทุกท่าน

S-exchange ฉบับนี้ พวกเรากลุ่มเยาวชนอาสา จังหวัดชลบุรี ขอแนะนำสถานที่ที่วัยรุ่นชอบไปพักผ่อนหย่อนใจ นั่นคือหาดวอน และหาดแหลมแท่น

‘หาดวอน’ เป็นชายหาดต่อเนื่องกับหาดบางแสน แม้จะห่างจากวงเวียนบางแสนลงไปทางทิศใต้ เพียง ๒ กม. แต่ก็ มีบรรยากาศเงียบสงบ

สุดปลายหาดเป็นชุมชนชาวประมง สามารถแวะปูเสื่อเพื่อพักผ่อน หรือจะลงไปพูดคุยเพื่อศึกษาชีวิตของชาวประมงก็ย่อมได้

ส่วน ‘แหลมแท่น’ อยู่ที่ช่วงปลายแหลมของหาดบางแสนตอนเหนือ ต่อกับอ่าวเขาสามมุข มีศาลาทรงไทยและลานชมวิว ซึ่งมีประติมากรรมหินแกรนิตรูปปลาโลมา กับเกลียวคลื่น เป็นสัญลักษณ์ที่ชาวแสนสุขแสดงถึงความรักความหวังแทนต่อหาดบางแสน

สำหรับแหลมแท่นด้านอ่าวเขาสามมุขเป็นจุดชมวิวอ่าว และที่พักผ่อนยามเย็นยอดนิยมของคนเมืองชลฯ

หาดทั้งสองแห่งนี้ถือเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจในยามว่างได้เป็นอย่างดี ด้วยบรรยากาศที่แสนจะสดชื่นจากลมทะเล นอกจากจะได้เล่นน้ำ นอนพักผ่อนบนชายหาดแล้ว ยังมีกิจกรรมอื่นๆ ให้เล่นอย่างสนุกสนาน เช่น นั่งเรือกล้วย นั่งเจ็ตสกี ไปเกาะสีชัง หรือการตกปลาที่แหลมแท่น รวมถึงการขี่จักรยาน

จักรยานตามชายหาดแถวนี้นับว่ามีเอกลักษณ์โดดเด่นมานาน กล่าวคือเป็นจักรยานที่ต้องปั่นพร้อมกันหลายคน เรียกว่าจักรยานหลายตอน มีสูงสุดถึงสี่ตอน

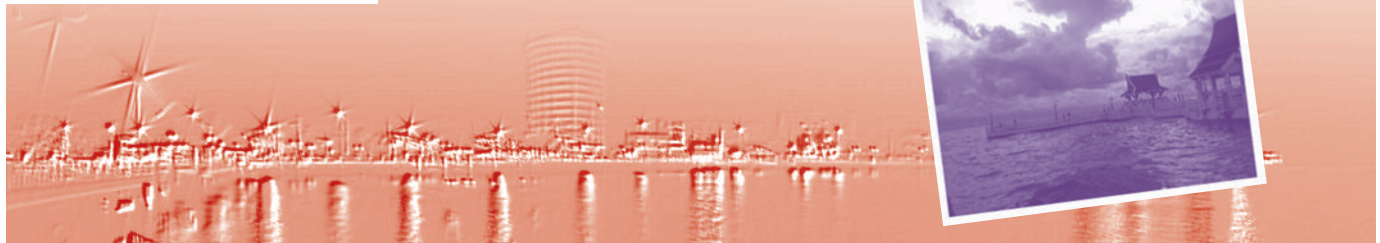
นอกจากนี้แถวชายหาดมีร้านขายนม น้ำชา กาแฟ หลายร้าน หรือหากผ่านไปแหลมแท่น มีร้านอาหารชื่อ ‘ฟ้าทะเล’ เป็นร้านอาหารทะเลและมีการแสดงดนตรีเพื่อชีวิต และดนตรีสากลด้วย รับรองว่าบรรยากาศดี

ส่วนใครที่ชอบทำบุญไหว้พระ ก็อาจจะไปสักการะพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิม ซึ่งคนส่วนมากมักไปขอพรให้ชีวิตมีความสุข ร่ำรวย รวมไปถึงขอเรื่องความรักได้อีกด้วย

และที่ลืมไม่ได้คือ ที่แหลมแท่นมีก้อนหินขนาดใหญ่เป็นรูปปลาวาฬคู่ ใครไม่ได้อไปเห็นแสดงว่าไปไม่ถึงแหลมแท่นนะจะบอกให้

ปิดเทอมนี้พวกเราขอเชิญคุณครูและเพื่อนๆ มาเที่ยวกันที่ชลบุรี หากว่ามาถึงที่นี่แล้วไม่มีไกด์นำเที่ยว บอกพวกเราชาว ‘อาสา’ ได้

พวกเรายินดีให้บริการจ้า *

เจ็บปวดเพื่อสุขสม

หากเรานำ *จำเลยรัก* ของ ชวงค์ ฉายะจินดา มาอ่านคู่กับ *Miss Henrietta Stralson* ‘จำเลยรักฉบับฝรั่งเศส’ ของมารกี เดอ ซาด (Marquis de Sade) ฤกษ์ รังสิมันต์ ตัวเอกที่ขึ้นชื่อว่า ‘ซาดิสต์’ อาจกลายเป็นเจ้าชายจิกมีไปเลยด้วยซ้ำ เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของลอร์ดแกรนเวล

Miss Henrietta Stralson เล่าเรื่องของลอร์ดแกรนเวลหนุ่มวัยสามสิบหก ผู้ดีชาวอังกฤษที่เผชิญไปชอบพอสาวสวย เฮนรีทา สตราลสัน ซึ่งกำลังจะแต่งงานกับชายหนุ่มผู้มีนามว่า วิลเลียมส์ และด้วยความหลงใหลคลั่งไคล้ของแกรนเวลนั่นเองที่ทำให้เขาวางแผนลักพาตัวหญิงสาวมาอีกซังไว้เป็นจำเลยรักของเขา

แต่กระนั้น ลอร์ดแกรนเวลอาจจะกลายเป็นสุภาพบุรุษหนุ่มไปในทันที หากเรานำเขามาเปรียบเทียบกับตัวละครเอกจากนวนิยายเล่มอื่นๆ ของซาด เช่น Justine, Juliette, Les 120 Journees de Sodome หรือ La Philosophie dans le boudoir บทละครเรื่องที่ดีที่สุดของซาด

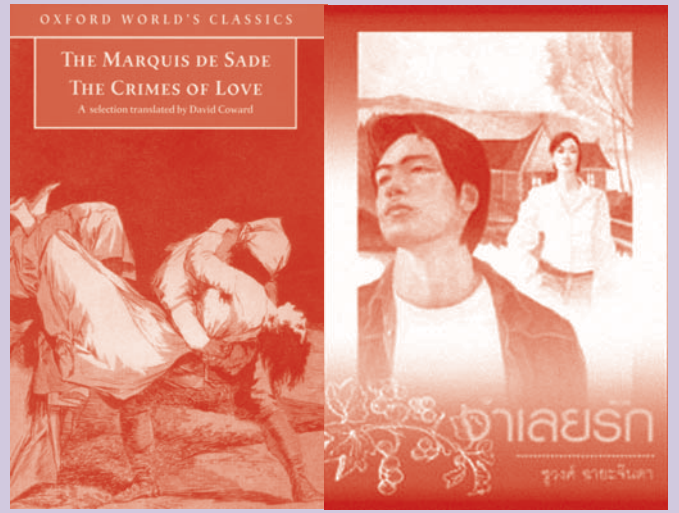
มารกี เดอ ซาด มีนามจริงว่า โดนาเตียง อัลฟงส์ ฟร็องซัวส์ เดอ ซาด (Donatien Alphonse Francois de Sade) การจะเรียกเขาว่าเป็นนักคิดคนสำคัญแห่งศตวรรษที่ ๑๘ ก็เห็นจะพูดได้ไม่เต็มปากนัก เพราะสิ่งที่โดดเด่นกว่าปรัชญาความคิดของเขาก็คือพฤติกรรมทางเพศ ที่ทำให้ชื่อเสียงร่ำรวยของเขา กลายเป็นคำคุณศัพท์เรียก ‘ผู้ที่มีจิตพิสมัยความรุนแรงขณะร่วมรัก’ และ ‘ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม’

sadisme ได้รับการบรรจุไว้พจนานุกรม Dictionnaire universel เมื่อปี ค.ศ.๑๘๓๔ และจิตแพทย์ชาวออสเตรีย ฟอน คราฟท์-เออเบิง ได้บัญญัติศัพท์คำว่า Sadism และ Masochism ขึ้นมากับกับพฤติกรรมทางเพศที่มีแนวโน้มนิยมความรุนแรงและการถูกกระทำรุนแรง (ในกรณีของมาโซคิสต์) ไว้ในความเรียง Psychopathia sexualis ที่ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ.๑๘๗๖

อย่างไรก็ตาม ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ในปัจจุบันนี้ว่า มารกี เดอ ซาด ตัวจริงนั้นเป็น ‘ปีศาจ’ หรือ ‘บุรุษสามัญ’ แบบเดียวกับตัวละครหลายๆ ตัวที่เขาสร้างขึ้นหรือไม่ เพราะจากการค้นคว้าของนักประวัติศาสตร์ในปัจจุบันพบว่า ‘การกระทำอันรุนแรง’ ของซาดที่เกิดเป็นคดีความทั้งหลายนั้นเทียบมิได้กับ ‘การกระทำอันรุนแรง’ ของอาชญากรอุกฉกรรจ์ หรือมิได้แม้แต่น้อยกับ ‘ตัวละคร’ ในจินตนาการของซาด

แล้วความซาดิสต์ของซาดคืออะไร?

มีผู้กล่าวไว้ว่า รสนิยมทางเพศมีเจตหรือสีสนในตัวของมันเอง ตัวอย่างเช่น ถ้าฤกษ์ รังสิมันต์ เป็นตัวเอกที่นิยมความรุนแรงจริงๆ แล้ว ลีเกา ไสรยา นางเอกในเรื่องก็จะต้องเป็นคนที่นิยมการถูกกระทำรุนแรง ทั้งสองถึงจะครองคู่กันได้เช่นเดียวกัน ถ้าฤกษ์มีรสนิยมทางเพศแบบ heterosexual

จริงๆ เขาก็จำเป็นต้องรักกับผู้หญิง ไม่ใช่ชายไปคนรับใช้ของเขา เจตและสีสนเหล่านี้จึงเป็นเสมือนเครื่องกำหนด แผนภูมิหรือตารางธาตุที่บ่งบอกว่าการร่วมอภิรมย์กัน (ไม่จำเป็นต้องหมายถึงการร่วมเพศเท่านั้น) จะสร้างความสุขสูงสุดให้กับชีวิตได้อย่างไร? ดังนั้นเมื่อมันไม่สามารถปรับจูน หรือหาเจตที่เข้ากันได้แล้ว ‘ความรุนแรง’ และ ‘ความวิตถาร’ ก็จะเป็นคำเรียกที่เกิดจากการเข้าคู่ที่ผิดฝาผิดตัวในทันที

แต่กระนั้น มารกี เดอ ซาด เองก็มิได้นิยมความรุนแรงเหมือนอย่างที่ชื่อของเขา (ซาดิสต์) สื่อความหมาย เขาเคยได้คลี่คลายปมในใจนี้ให้มาตาม เดอ ซาด (Madame de Sade) ภรรยาของเขาฟัง ผ่านจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนจากในคุกว่า

‘ใช่แล้ว ตัวข้านั่นคือชายรักสนุก ข้าอาจนึกฝันมาโดยตลอดว่าอยากจะทำอะไรให้สุดปลายทางฝัน แต่ข้าก็มิได้มุ่งหมายจะทำทุกอย่างตามฝันดอก ข้าไม่เคยคิดเช่นนั้น ข้าเป็นเพียงแค่ชายรักสนุก มิใช่อาชญากร มิใช่ฆาตกร’

สำหรับนักศึกษาประวัติศาสตร์วรรณคดี บางคนเชื่ออย่างหนักแน่นว่า การสร้างภาพของ มารกี เดอ ซาด ให้เป็น ‘ปีศาจ’ หรือ ‘สัตว์มนุษย์’ นั้น ปรากฏอยู่ในข้อเขียนที่ผลิตขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๑๙ ของฝรั่งเศส (หรือเรียกได้ว่าเป็นยุคที่ความคิดความเชื่อทางศาสนากลับมาเข้มข้นอีกครั้งหนึ่ง)

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในศตวรรษที่ ๑๘ ที่มีการผุดขึ้นของช่องโง่เสถียรภาพมากเป็นประวัติการณ์ การค้าประเวณีเด็กอายุไม่ถึง ๑๔ ปี หอนางโลมที่รองรับความต้องการและรสนิยมทางเพศของแขกที่มาใช้บริการในหลากหลายรูปแบบ ทะเบียพระราชกรัซึ่งบ่งชี้ว่า ผู้หญิงหนึ่งในเจ็ดคนมีอาชีพเกี่ยวข้องกับการขายเรือนร่าง

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ย่อมบอกได้ว่า มารกี เดอ ซาด เป็นเพียงบุคคลหนึ่งที่ถือกำเนิดขึ้นในยุคสมัยที่พร้อมไปด้วยจินตกรรมทางเพศที่ผาดโผนที่สุดยุคหนึ่ง

สุดท้ายนี้ ไม่ว่าซาดจะเป็นมนุษย์ประเภทไหน? สิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับมนุษย์เราได้อย่างลึกซึ้งก็คือ ‘ความดีงามของมนุษย์บรรจุอยู่ในถ้อยคำนี้ : จงทำให้ผู้อื่นเป็นสุขเหมือนอย่างที่เราได้รับ และอย่าทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดมากกว่าที่เราได้รับความเจ็บปวดนั้น’ *

ไม่อยากให้นักเรียนไปสักหรือเจาะหูเลย

ถาม ชายพเนจร

เดี๋ยวนี้ มีนักเรียนเจาะหู (แบบรูใหญ่) หรือแอบไปสักกันมากขึ้น ครูอยากรู้ว่า ทำไปทำไมคะ รู้หรือเปล่าว่าพ่อแม่ไม่สบายใจ ครูก็ไม่สบายใจ เพราะการสักจะมีผลลบกับตัวเด็กในอนาคต บอกครูหน่อยได้ไหม จะให้ครูทำยังไง นักเรียนถึงจะไม่ไปเลียนแบบกันในเรื่องสัก หรือเจาะหู

ครูจิว

ตอบ

ถ้าตอบในมุมมองของเพื่อนคนทำ (เพื่อนผมมันก็สัก) ก็คงจะเป็นเพราะว่ามันอยากจะทำ หรือบางทีมันก็คิดว่า ถ้ามันเจาะหูแล้ว จะทำให้มันดูดีมากขึ้น และบางทีพ่อแม่เราก็ไม่ได้ว่าอะไร หรือถ้าจะว่า แหม... การทำทายพ่อแม่ที่มันช่างรู้สึกดีเสียจริงๆ

ถ้าจะบอกว่า การสักและเจาะหูมีผลลบต่อการเรียน ผมไม่เห็นด้วย เพราะเราเสียเวลาเพียงแค่อุบลหูช่วงแรกๆ และเสียเวลาไปนั่งเจาะ กับนั่งสักเท่านั้นเอง ไม่ต่างอะไรกับการที่ผู้ใหญ่หนึ่งดูละครตอนกลางคืนหรือหอกครับ เผลอๆ ดูละครเสียเวลามากกว่าซะด้วยซ้ำ

แต่ถ้าจะพูดถึงประโยชน์ของมัน ก็คงจะเอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะเราดูละครไปคุยกันไป ขณะที่เพื่อนผมมันสัก ก็เพราะแค่มันอยาก...จะทำไม

ผมไม่ค่อยเข้าใจประเด็นที่จะให้ไปห้ามสักเท่าไรหรือหอกครับ เพราะไม่รู้จะห้ามทำไม ในเมื่อมันมีเงินไปทำ และไม่ได้เดือดร้อนใครในมุมมองของตัวเอง

ไม่เข้าใจอย่างที่พูดว่า ทำไมถึงใช้เรื่องแบบนี้มาตัดสินอนาคตของเรา เพราะพี่แบงค์ วงแคลช เขาก็สักได้ แถมทำเป็นชื่อพ่อชื่อแม่ และยังประสบความสำเร็จอีกต่างหาก

เรามองมันเป็นแฟชั่น เป็น Look ของเรา ที่เราอยากให้คนอื่นเห็นว่าเราเป็นอย่างไร

จากนั้นค่อยมาตัดสินกันจากสิ่งที่เราเป็น ไม่ใช่สิ่งที่คุณครูเห็น
จะดีกว่าไหมครับ?

(ชายพเนจรเป็นนามปากกาของเด็กหนุ่มอย่าง ๑๗ ปี ซึ่งอาสามาทำหน้าที่ตอบปัญหาที่คาใจผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ 'แนวแนว' เชิญส่งคำถามมาที่ mase@live.com)

ลูกโม...ขับเคลื่อนเพื่อเยาวชนลำปาง

ในงานเวทีวิชาการ ‘เพศศึกษาเพื่อเยาวชน ครั้งที่ ๑ : สอมแสง แป้งตาง สร้างคน เพื่อละอ่อนเหนือ’ ที่จังหวัดลำปาง เมื่อตอนต้นปี เยาวชนกลุ่มหนึ่งได้ไปสร้างเสียงหัวเราะและความเข้าใจ

เรื่องการป้องกันเอดส์ผ่านละครเรื่อง ‘เกี่ยวซากับห้าคนแคะ’ รวมทั้งสร้างความประทับใจปิดท้ายด้วยเพลงในพิธีปิดการประชุมที่เสริมสร้างกำลังใจให้แก่คนทำงานเพศศึกษานับร้อย

เยาวชนกลุ่มดังกล่าวรวมตัวกันทำกิจกรรมรณรงค์เรื่องเพศและเอดส์ในจังหวัดลำปางกันอย่างเหนียวแน่นมาแล้วกว่า ๓ ปี พวกเขาเรียกตัวเองในนาม ‘กลุ่มเยาวชนลูกโม’

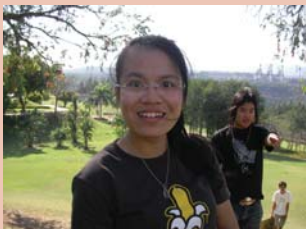
‘ลูกโม’ ในที่นี้ไม่ใช่ส่วนที่บรรจุลูกปืน แต่เป็นกลไกของรถม้าที่ควบคุมทิศทางการขยับเขยื้อน เปรียบเสมือนเยาวชนที่ร่วมกันทำงาน เพื่อจะพาเพื่อนๆ ให้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมีทิศทาง

กลุ่มลูกโมสืบทอดการทำกิจกรรมมาแล้ว ๓ รุ่น มีสมาชิกมาจากสถานศึกษา ๑๒ แห่ง โดยมีกลุ่ม ‘เพื่อความหวัง’ เป็นองค์กรที่เลี้ยงโดยร่วมงานกับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง รวมทั้งมีอาจารย์สุพจน์ สุขกัต มหาวิทยาลัยโยนกเป็นผู้ฝึกสอนทักษะการแสดงละคร

เพราะใจรัก ลูกโมจึงได้ทำกิจกรรมมาอย่างต่อเนื่อง เริ่มจากเป็นวิทยากรจัดอบรมเยาวชนในหอพัก จัดโครงการ **‘ลูกโมปันน้ำใจ’** นำสิ่งของไปบริจาคให้ชาวบ้านในถิ่นทุรกันดาร นอกจากนี้ยังไปแสดงละครสร้างความครึกครื้นตามสถานศึกษาและชุมชน รวมทั้งที่ **‘ถนนเด็กเดิน’** ซึ่งเป็นกรร่วมงานกับสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง

ที่ผ่านมา กลุ่มลูกโมได้ค้นพบเสน่ห์ของการแสดงละครว่าเป็นสื่อที่ดึงดูดใจวัยรุ่นได้ดีกว่าการพูดเชิงวิชาการ เพราะทั้งสนุกและได้มีการแลกเปลี่ยนเพื่อสร้างความเข้าใจ

อรญา หล้าจรรย์าน (น้ำ) ปวช.๓ วิทยาลัยอาชีวศึกษา ลำปาง เล่าว่า ‘ประเด็นหนึ่งที่ต้องการสื่อสารผ่านละคร คือการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับทุกคน แม้ว่าเขาจะเป็นคนรักที่ไวใจก็ตาม น้ำเองมีเพื่อนที่เรียนไม่จบเพราะตั้งท้อง จึงมีเป้าหมายในการ

ทำงานที่ยากให้เพื่อนๆ มีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย’

กว่าจะถึงวันนี้ ลูกโมต้องผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาไม่น้อย ทั้งความไม่เข้าใจของพ่อแม่ และการเตรียมงานอย่างหนักทุกครั้งก่อนแสดง **กรรมกรั บรมถา (นิ) ปวช.๓ วิทยาลัยอาชีวศึกษาลำปาง** เล่าว่า ‘เรามีพี่เลี้ยงที่ทำงานหนักอยู่ข้างเรา บางครั้งเขาไปช่วยคุยกับพ่อแม่จนเข้าใจ ลูกโมจึงเหมือนกับบ้านที่มีคนให้คำปรึกษา เมื่อมาแล้วสบายใจ เราก็อยากมาเรื่อยๆ’

รัตนาภรณ์ สุวรรณ (หมวย) ปี ๒ สถาบันการ

พลศึกษาวิทยาเขตลำปาง เล่าว่า ‘แต่ก่อนนี้เราเกรงไปเกี่ยวกินหลักกับเพื่อนทุกวัน แต่พอมารู้ลูกโมแล้วมีเพื่อนคุยถูกคอ เหล่ากินเมื่อไหร่ก็ได้ เพลงที่แต่งเก็บไว้ วันนี้ได้ขึ้นเวทีร้องให้คนอื่นฟัง มีคนชอบเอาไปเล่าให้แม่ฟัง แม่เขาก็ตื่นเต้นไปกับเรา มันเป็นความภูมิใจของเราและคิดว่าเรียนจบแล้วจะทำงานเป็นเอ็นจีโอ แค่อื่นได้เห็นเราทำงานเพื่อสังคม เราก็คือใจแล้ว’

นิ เสริมว่า ‘อย่างที่พวกเราได้ไปร่วมเวทีวิชาการภาคเหนือก็ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้มีบทบาทไปช่วยงานโครงการฯ

‘แต่ก็ประทับใจมาก ๆ ที่พวกเราทำได้’ ❄

บอฮา (^-^)

ก้าวย่าง

หนุ่มเมืองราด

อยู่ที่เดียวกันแหละ

ในการอบรมเรื่องการสื่อสารเรื่องเพศ ผู้เข้าร่วมการอบรมส่วนใหญ่มาจากโรงพยาบาลทั่วประเทศ ผู้ดำเนินการการอบรมได้ให้ผู้เข้าร่วมแนะนำตัว

ผู้เข้าร่วม : ผมชื่อหมอต๋อ เป็นกุมารแพทย์จากโรงพยาบาลภูมิพล
ผู้ดำเนินการค่อยๆ หันมากระซิบถามวิทยากรอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ

ผู้ดำเนินการ : พี่ๆ โรงพยาบาลภูมิพลอยู่ที่ไหน

วิทยากร : อ้าว... ไม่รู้เหอ แล้วคิดว่าโรงพยาบาลนี้อยู่ที่ไหนล่ะ
คิดอยู่สักพัก แล้วค่อยๆ ตอบว่า

ผู้ดำเนินการ : อยู่จังหวัดตาก เคยเรียนมาตอนเด็กๆ เชื้อนภูมิพลอยู่จังหวัดตาก
โรงพยาบาลภูมิพล ก็คงอยู่จังหวัดตากนี่แหละ

สับสนไปหน่อย

ในเครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ มีการรณรงค์ในหมู่สมาชิก เรื่องการบอยคอต บริษัทยา
แห่งหนึ่งซึ่งชื่อว่า แอ็บบอต เนื่องจากบริษัทคัดค้านไทยในการใช้สิทธิเหนือสิทธิบัตรยา (CL)
โดยตกลงกันว่าจะรณรงค์กับสังคมในการไม่ซื้อสินค้าของบริษัทนี้

หลังจากนั้นในวันพบลุ่มผู้ติดเชื้อที่จังหวัดแห่งหนึ่ง พี่เลี้ยงก็ทักทายสมาชิก

พี่เลี้ยง : เป็นไง วันก่อนไปประชุมเรื่องอะไรกันล่ะ

สมาชิก : ไปคุยกันเรื่องต่อต้านบริษัทยา

พี่เลี้ยง : เหอต่อต้านบริษัทยาทำไม แล้วต่อต้านยังงี้

สมาชิก : ก็บริษัทบิดเบือนเรื่องที่ทำ CL วิธีการต่อต้านก็คือ ร่วมลงชื่อและ
ไม่ซื้อสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทแห่งนี้

พี่เลี้ยง : เหอ เออแล้วชื่อบริษัทอะไร เผื่อพี่จะได้ไม่ซื้อด้วย
ตอบอย่างมั่นใจ

สมาชิก : แอ็บแบ้ว พี่ บริษัทแอ็บแบ้ว อย่าไปซื้อสินค้ามันนะพี่